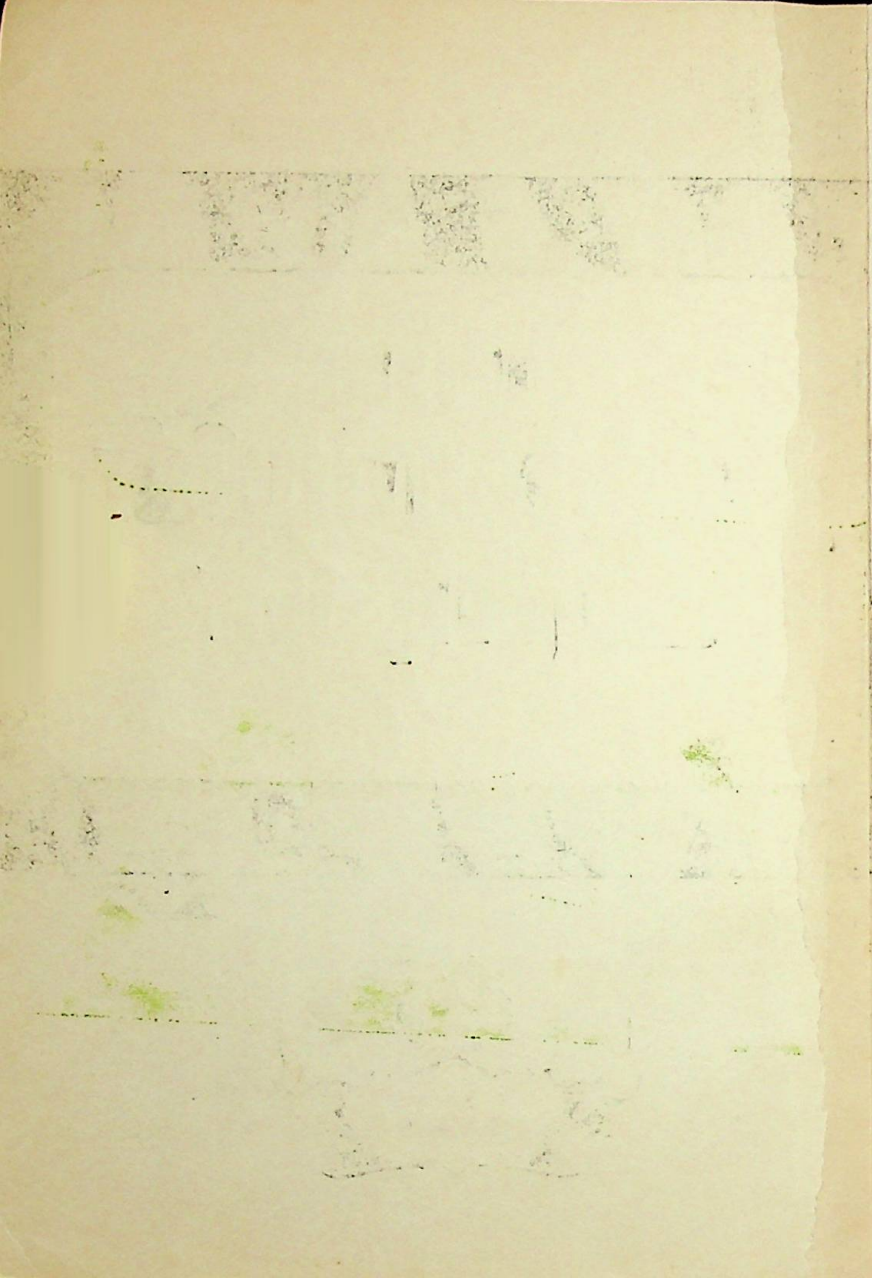

இனிய தமிழ் மொழியின் இயல்புகள்

இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள்

முதற் பருவம்

தமிழண்ணல்

விற்பனை உரிமை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
60, மேலக் கோபுரத் தெரு
மதுரை-1.

முதற்பதிப்பு, சூன் 1984

இரண்டாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு 1984

மூன்றாம் பதிப்பு, ஆகஸ்டு 1985

நான்காம் பதிப்பு, சூலை 1986

பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கு

விலை : ரூ. 5-00

அன்புச்செல்வி பதிப்பக வெளியீடு

Selling Rights :

Meenakshi Puthaka Nilayam,

60, West Tower St., Madurai - 625 001.

இயல்புகள் இருபது

இத்தாலால் அறியப்படும் இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் இருபது

மொழிகளுக்கெனத் தனித்தனி இயல்புகள் உள. பக்
மொழிகளுடன் நெருங்கிப் பழகிப் பழகித்தான்
அவற்றின் இயல்புகளைக் கண்டுசொள்ள
வேண்டும். மொழியின் இயல்புகள் காலம் காலமாகப்
படிபவை. அவற்றைச் சிதைப்பது கூடாது. 5-8

0

உரையாடலிலிருந்து வளர்ந்தனவே உரைநடையும்
வாக்கிய அமைப்பும். 9,10

0

ஒருவர் வினவும்போது பேசாதிருப்பதும் ஒருவரை
விடையே, எப்படி? 18

0

சாப்பாட்டில் ஆகுபெயர்கள் மிகுதி எவ்வாறு?
பேருத்திற்குள்ளும் ஆகுபெயர்கள்! 23

பேருந்து நிலையத்தில் வேற்றுமைகள். 29,
பத்திரம் எழுதும்போது துணை நிற்கும் வேற்றுமைகள் 30,31

0

ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருள் உடைமையா? உரிமையா? 35

0

திருமண அழைப்பில் போடும்போது
எனது மகனா? என் மகனா? எது சரி? 36,37

0

வாக்கியத்தைப் பிரித்தால் தொடர்கள்; தொடர்களை
இணைத்தால் வாக்கியம் — தமிழின் சிறப்பியல்பு 39

0

நற்றமிழ் வழங்கிய நாட்டில்
ஆங்கிலத்தமிழ் எவ்வாறு வந்தது? 48,49

0

தமிழைக் காக்கும் சாரியைகள், உருபுகள் 49,50

0

அன்று, அல்ல, அல்லன் — வேறுபாடுகள்	பக் 52, 53
O	
ஒரு ஓர்	
அரு ஆர்	பயன்படுமிடங்களைக் கவனியுங்கள்
பெரு பேர்	54, 55
O	
செய்திகள் வாசிப்பது சரியா?	
செய்திகள் வாசிப்பவர் சரியா?	57, 58
O	
ஒருமை பன்மை மயக்கம்	59, 60
O	
பிரித்து எழுதுவதும் சேர்த்து எழுதுவதும்	
ஏன்? எங்கெங்கே?	63, 66
O	
விளக்கு மாறு — விளக்கும் ஆறு வேறுவேறு	
கைமாறு — கைம்மாறு வேறுவேறு	
செய் நன்றி — செய்தநன்றி வேறுவேறு	
பொய்மை — பொய்ம்மை வேறுவேறு	
ஏன்? எவ்வாறு?	65
O	
ஒற்றெழுத்து மிகுதலும்	
ஒற்றெழுத்து மிகாமையும் ஆகிய	
சந்திகள் வேண்டுமா? வேண்டாமா?	
தேவையா? தேவையில்லையா?	69-71
O	
ஒருபெரும் பிழை எது?	78
கயத்தாறா? கயத்தாரா?	
O	
தவற்றுக்குமேல் தவறுகள் — எவை?	80
O	
பிழையைத் திருத்தும்போதே பிழை?	80, 81
O	

இனிய தமிழ்மொழியின்

இயல்புகள்

முன்னுரை

இலக்கணம் எதற்காக?

ஆழமான தமிழ் இலக்கணமெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளர் கட்டுப் பயன்பட்டும்; மொழியியல் வல்லுநர்கட்குப் பயன்பட்டும்.

ஆம்! நம் நெஞ்சில் நிலைபெற வேண்டியது எது? தமிழின் இயல்பு, தமிழின் தனிப்பண்பு, தனிச்சிறப்பு! இவற்றைத் தெரிந்துகொண்டாற் போதும்.

இலக்கணம் வாழ்க்கைக்கா? அல்லது மொழிக்கா?

இலக்கணம் வாழ்க்கைக்கு நிறையப் பயன்படுகிறது. எங்கே பயன்படுகிறது என்றா கேட்கிறீர்கள்? இந்நூலைப் படிக்கப் படிக்க அது புலனாகும்.

மொழியின் இயல்பு என்பது என்ன?

ஆங்கிலத்தின் ஒலிப்பு முறையில் பல இடர்ப்பாடுகள் உள. ஒரே எழுத்துப் பல ஒலிப்புக்களைப் பெறுகிறது. Cut என்பதில் U அகர ஒலிப்புப் பெறுகிறது; Put என்பதில் U உகர ஒலிப்பைத் தருகிறது.

‘A’ என்பது அ, ஆ, ஏ என இவ்வாறு ஒலிப்பு வேறு படுமிடங்கள் பலவாகும்.

Adult—‘அடல்ட்’ — அ ஒலி

Tall — டால் — ஆ ஒலி

Van — வேன் — ‘ஏ’ போன்ற சாய்வொலி

இதனால் ஆங்கிலத்தில் சொற்களைக் கற்றால் போதாது; சொற்களின் ஒலிப்பு முறையையும் உடன் கற்க வேண்டும். அதனால் பெரிய ஆங்கில அகராதிகள் எல்லாம் இவ்வொலிப்பு முறையையும் உடன் தருகின்றன. இஃது ஆங்கில மொழியின் இயல்புகளுள் ஒன்று; இதனை ஆங்கில மொழியின் குறை என்று கூறுதல் இயலாது.

ஒலி வேறுபாடும் பொருள் வேறுபாடும்

தமிழில் எழுத்துக்கள் தனித்துவரினும் மொழியிடையே வரினும் ஒரே ஒலிப்புடையவை. தமிழ் எழுத்துக்களை ஒலிக்கப் பழகிவிட்டாற் போதும்; சொற்களைக் கூட்டி ஒலித்துவிடலாம். சில மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டும் ஒலிப்பு வேறுபாட்டைக் காட்டுகின்றன; ஆனால் அங்கும் ஒலி வேறுபாட்டிற்காகப் பொருள் வேறுபாடு தோன்று வதில்லை.

கடல்	— Katal	— K	ஒலிப்பு
அகம்	— Aham	— H	ஒலிப்பு
தங்கம்	— Thangam	— G	ஒலிப்பு
பக்கம்	— Pakkam	— KK	ஒலிப்பு

வடமொழியில் ஒலி வேறுபாட்டினால் பொருள் வேறுபடும். தமிழில் ஒலிப்பு வேறுபாடு மட்டுமே காலப்போக்கால் விளைந்துள்ளது.

மொழியின் இயல்புகள் காலம்தொறும் வழி வழியாகப் போற்றப்படுகின்றன. அவற்றின் நிறைகுறைகளை யாரும் ஆராய்வதில்லை. கண்ணை மூடிக் கொண்டு அவை பின்பற்றப்படுகின்றன.

இடையுருபுகளைக்கூட மாற்றவே இயலாது

ஆங்கிலத்தில் சில இடைச்சொல் உருபுகள் வினைப் பொருளை வேறுபடுத்துகின்றன : வினை அல்லது வினைப் பெயருடன் கூடிக் குறிப்பிட்ட பொருளைத் தருகின்றன. குறிப்பிட்ட வகைப் பெயர்களுடன் முடிகின்றன.

Referred to the manager — மேலாளரிடம் அனுப்பிப் பார்வையிடுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

Suffering from fever — காய்ச்சலால் துன்புறல்

Entrusted with me — என்னிடம் நம்பி ஒப்படைக்கப்பட்டது

In front of the house — வீட்டின் முன்னர்

இவற்றை மாற்ற யாரும் ஒப்புவதில்லை. suffering from fever என்பது காய்ச்சலால் துன்புறுகிறேன் என்றாகும்; அதைவிட suffering by fever என்றால் பொருந்தும். இங்ஙனம் விவாதிக்க இடம் தருவதே இல்லை. விடுமுறைக் கடிதம் எழுதுவதானால், As I am suffering from fever என்றோ, As I am suffering from stomach-ache என்றோ தான் எழுதவேண்டும். by, with என இடையுருபுகளைப் போடுதல் இயலாது; கூடாது.

மேலும் இவ்விடைச் சொல்லுருபுகளை மாற்றுவதால் பொருள் வேறுபடுவதையும் நாம் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

carry on	—	தொடர்ந்து செய்
carry off	—	துன்பச் சூழலிலிருந்து வெற்றிபெறு
carry through	—	முழுவதும் நிறைவேற்று
carry away	—	தற்கட்டுப்பாட்டை இழ; ஒன்றால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தன்னை மற

தனிமனிதனும் மொழிமரபும்

எனவேதான் முன்னோர் வழியைப் பின்பற்ற வேண்டியுள்ளது. இயைபெல்லாம் ஒரு மொழியின் இயல்புகள். ஒருவருடைய இயல்புகளை அவருடன் நெருங்கிப் பழகித்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதுபோல ஒரு மொழியின் இயல்புகளை அம்மொழியுடனும் இலக்கியத்துடனும் 'நெருங்கிப்பழகித்தான்' தெரிந்துகொள்ளமுடியும். நாம் நினைக்கிற படியெல்லாம் ஒரு மொழியின் இயல்பை மாற்றவோ, வேறுபடுத்தவோ முடியாது. அதனை ஏற்றுக்கொள்வதைத்தவிர வேறுவழியில்லை.

பவணந்தி முனிவர் தம் நன்னூலில் சொல்மரபு பற்றிப் பேச வந்தவர் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் :

எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு யர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே. (388)

இஃது உலகமொழிகள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும் பொது உண்மையாகும்.

ஒரு மொழியின் இயல்பு அது தோன்றிய நாட்டிற்கும் பூகோளத்திற்கும் தட்ப வெப்பத்திற்கும் ஏற்ப அமைகிறது.

ஒரு மொழியின் இயல்பு அது தோன்றிய மக்கட் சமுதாயத்திற்கும் அதன் பழக்க வழக்கம் நாகரிகம் பண்பாட்டிற்கும் ஏற்ப அமைகிறது.

மொழியின் வழியில் தனிமனிதன் செல்லலாமே தவிரத் தனிமனிதனால் மொழியின் இயல்பை மாற்ற முடியாது. ஒரு மொழியில் சிறுசிறு மாற்றங்களைப் புகுத்துவது வேறு; மொழியின் இயல்பை மாற்றுவதென்பது வேறு.

இயல்பை மாற்றவே முடியாது. மொழியின் இயல்பு என்பது மொழியின் மரபாகும்.

வாக்கிய அமைப்பின் அடிப்படை

உரையாடலும் உரைநடையும்

உலகில் மனிதன் பிறந்து பேசப் பழகிய நாள் தொடங்கி ஒருவனுடன் ஒருவன் உரையாடத்தானே மொழி பயன் படுகிறது? உரையாடல்கள் கேள்வியாகவும் பதிலாகவும்தான் அமைகின்றன. எனவே மொழிவடிவம் உரையாடல்களின் வடிவாகவே பெரிதும் காணப்படுகிறது.

உரைநடையமைப்பே இந்த உரையாடல் மரபிலிருந்து தான் பிறந்தது.

உரையாடலும் வாக்கிய அமைப்பும்

எழுத்து வடிவம் தோன்றுமுன் மொழி பேச்சு வடிவமாக இருந்த பொழுது, இந் த உரையாடல்கள் தான் அதன் வாக்கிய அமைப்பையும் இடிக்கணத்தையும் தீர்மானிக்கும் அடிப்படைகளாக இருந்தன.

வகுப்பில் பின்பற்றிய வினா-விடை வடிவம்

அன்று ஏடுகளை வைத்துப் படித்த பொழுதும், ஒன்றிரண்டு ஏடுகளே கைவசம் இருந்ததால் பெரும்பாலும் வினா-விடை வடிவமாகவே நம் நூல்கள் கற்கப்பட்டன. மாணவன் கேள்வி கேட்க, ஆசிரியர் விடை கூற இவ்வாறே வகுப்புக்கள் வாய்மொழி வடிவமாக நடைபெற்றன.

திருக்குறளில் வினா வடிவத் திருக்குறள்களும் வினா விடைத் திருக்குறள்களும் பலவாகும்.

செனியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அனியினும் வாழினும் என் (420)

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு. (219)

என்ற திருக்குறள் பாக்கள் வினாவிடை வடிவிலே உண்மை
யுணர்த்தும் மரபு கருதத்தக்கது.

“இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்—என்பது
நுதலிற்று” என்றிவ்வாறு நம் உரையாசிரியர்கள் எழுதுவர்.
அதிலுள்ள கேள்விபதில் வடிவம் மனங்கொளத் தக்கதாகும்.

உலகத்துப் பொருள் உணர்த்தும் சொல் எல்லாம்
வினாவும் செப்புமாகிய இரண்டின் மேல் நிகழும்.

என்பது இலக்கணம்

வினா கேள்வி ஒரு பொருட் சொற்கள்.

விடை, இறை, செப்பு,மாற்றம் ஒரு பொருட் சொற்கள்.

நம் இலக்கணிகள் வினா பற்றியும் விடை பற்றியும்
நிறையச் சிந்தித்துள்ளனர். அவற்றின் தொடர்பான
அனைத்தும் நாமும் சிந்தித்தற்கு உரியவை.

வினா வகைகள்

வகுப்புக்கு ஆசிரியர் வருகிறார். மாணவன் “ஐயா
‘இறை’ என்றால் என்ன?” என்று கேட்கிறான்.

ஆசிரியர் அவனிடம் “தம்பி! இறை, இரை இவற்றுக்கு
வேறுபாடு தெரியுமா?” என்று வினவுகிறார்.

“ஐயா! இறை என்றால் இறைவனா அல்லது விடை
கூறலா?” என்று மாணவன் மீண்டும் கேட்கிறான்.

முதலில் மாணவன் கேட்டது அறியாவினா. இரண்டாவது
தாக ஆசிரியர் தாம் தெரிந்து வைத்திருந்தும் மாண-
வனுக்குத் தெரிகிறதா என்பதை அறியக்கேட்டது அறி-
,வினா. இறுதியில் இருப்பது மாணவனின் ‘ஐயவினா’.

“இறை என்ற சொல் பற்றித் தாங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்? இறு என்ற அடிச்சொல்லுக்குத் தங்குதல் என்பது ஒரு பொருள்; விடை கூறுதல் என்பது பிறிதொரு பொருள். வேறு என்ன பொருள்?” என ஓர் ஆய்வாளர் கேட்டால் அஃது அறிவினாவில் அடங்கும். வேறு பொருள் உண்டா என்பதை அறிவதற்கும் தாம் அறிந்ததை விளக்குவதற்கும் அவர் அவ்வாறு கேட்கிறார்.

பெரும்பாலும் கேள்விகள் இந்த மூன்றில் அடங்கிவிடும். சிலர் மேலும் மூன்று வகை சுட்டுவார்கள்.

“ஏண்டா, உனக்குப் பணியன் இல்லையா?” என்று தந்தை மகனிடம் கேட்டால், வாங்கித்தரக் கேட்கிறார் என்று பொருள். இதனைக் ‘கொடைவினா’ என்றார்கள்.

ஒரு கடையில் போய் ‘எட்டுமுழம், நான்குமுழம் இருக்கின்றனவா?’ என்று வினவினால், வாங்குவதற்காகத் தானே கேட்கிறோம். இதனைக் ‘கொளஸ்வினா’ என்றார்கள்.

இரயிலில் ஒருவர் மேலே படுத்திருப்பவரிடம் உங்களுக்கு விளக்கு வேண்டுமா?” என்று கேட்பது, ‘வேண்டாவிட்டால் அணைத்து விடுங்கள்’ என்று ஏவுவதாகும். தந்தை மகனிடம் ‘தம்பி நான் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டாயா?’ என்பதும் ‘கேட்டு நட’ என ஏவுவதாகும். இவற்றை ‘ஏவல் வினா’ என்பார்கள்.

பிற்கூறிய மூன்றும் ஒருவகையில் முன்னைய மூன்றில் அடங்குமாயினும், தெளிவு கருதித் தனியே கூறியுள்ளார்கள்.

அறியான் வினா, அறிவினா, ஐயவினா, கொடைவினா, கொளஸ்வினா, ஏவல்வினா என இங்ஙனம் வினாவகை ஆறு வகைப்படும்.

இவற்றுள் அறிவினா ஒன்றையே மூன்று வகைப் படுத்தலாம். அப்போது அறிவு மேன்மேலும் நுட்பமடைவதை உணரலாம்.

பாண்டியன் விரைவு இரயில் சென்னையைக் காலை யில் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அருகிலிருப்பவரிடம் பயணம் செய்யும் ஒருவர் ‘ஆறு ஐம்பதுதானே இது சேர வேண்டிய நேரம்?’ என்று கேட்கிறார். அவருக்கே தெரிந்திருந்தாலும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள, அடுத்தவரும் அதையேதான் தெரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதை அறிய அவர் அவ்வாறு கேட்கிறார். இதனை ‘அறிவொப்புக்காண்டல்’ என்பர். ‘மடையன் என்றால் சமையற்காரன் என்பது தானே பொருள். முட்டாள் என்றாகாதே?’ என ஓராய் வாளன் மற்றவனைக் கேட்டால் அதுவும் தான் நினைப்பது சரியா என ‘அறிவொப்புக் காண்டல்’ ஆகும். இஃது அறிவினாவிலும் அடங்கும். தான் அறிந்து கொண்டதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுதல் இதன் கருத்தாகும்.

“தம்பி, இந்த இடம்தானே விளக்குத்தூண்!” என்று மதுரைக்குப் புதியவர் கேட்டால், தெரிந்தவளிடமிருந்து ஒன்றைக்கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதாகும். இதனை ‘அவன் அறிவு தான் கோடல்’ என்பர். இஃதும் அறிவினாவில் அடங்கும். தான் அரைகுறையாக உணர்வதை வெளிப்படக் கேட்டு உறுதிப் படுத்திக் கொள்வது இது. “இச் சூத்திரத்திற்கு நீங்கள் என்ன பொருள் கருதுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டால், தான் அறிந்த பொருளுக்கு மேலும் விளக்கம் தேடுகிறார் அவர் என்பது கருத்தாகும். இந்தப் பாட்டிற்கு உனக்குப் பொருள் தெரியுமா? என ஆசிரியர் தொடங்கினால் ‘மெய்யவற்குக் காட்டல்’ கருதி

மாணவனை வினவுகிறார் எனக் சொள்ள வேண்டும். “இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின்” என்று தொடங்கும் உரையாசிரியர் மரபும் மெய்யவற்குக் காட்டிலில் அடங்கும்.

பிறரிடமிருந்து உண்மையை அறியவும் நம்மிடம் உள்ள உண்மையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளவும் நாம் அறிந்துவைத்திருப்பது பொருத்தந்தானா என்று அறிஞன் ஒருவனிடம் கேட்டு அறிவொப்புமையை அறியவும் கேட்கும் இவையெல்லாம் சிறப்பாக ஆராய்ச்சியாளர்களின் வினா வகைகளாகும்.

விடை வகைகள்

விடை வகைகளைப் பற்றியும், நம் இலக்கணிகள் மிக நுட்பமாகச் சிந்தித்துள்ளார்கள். உலகில் எப்படியெப்படி எல்லாம் சதுரப்பாட்டுடன் பொடிவைத்துப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். சண்டை அடித்துக் கொள்ளும் பொழுது எவ்வாறெல்லாம் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு விடைகூறி அடித்துப் பேசுகிறார்கள். நீதிமன்றத்தில் வழக்குரைஞர் தொடுக்கும் வினாக்களும், குற்றவாளியும் சாட்சிகளும் அளிக்கும் விடைகளும் எவ்வளவு நுட்பமாய் அமைகின்றன. அவர்கள் என்ன இலக்கணம் கற்றுவிட்டா உரையாடுகிறார்கள். வாழ்க்கைப் பிரச்சினை அல்லவா? உயிர்ச் சிக்கல் அல்லவா? மான அவமானப் போரல்லவா? திட்பமும் நுட்பமும் ஓடிவருகின்றன.

எட்டு வகை விடைகளைப் பற்றி இலக்கணிகள் கூறியுள்ளார்கள். எனினும் அவை இரண்டில் அடங்கும்; செவ்வன் இறை, இறை பயப்பது என்பன அவை.

செவ்வன் இறை — நேரே விடைகூறுவது; பதில் வெளிப்படையாக இருக்கும்.

இறை பயப்பது '— சுற்றி வளைத்து விடை கூறுவது;
பதில் உட்பொருளாகவும் மறைமுக
மாகவும் இருக்கும்.

உட்பொருள் விடைகள்தான் அதிகம்.

விடை வகைகள் எட்டு

'மதுரைக்கு வழி எது?' — 'இதோ, இந்த வழி!'
சுட்டுவிடை எனப்படும். இஃது ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டிக்
கூறுவது.

'பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டாயா? — 'போகமாட்டேன்'.
மறைவிடை எனப்படும் இஃது எதிர்மறையாகும்.

'பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டாயா?' — 'போவேன்'.
நேர்விடை எனப்படும் இஃது உடம்படுதலாகும்.

இவை மூன்றும் செவ்வன் இறை-நேர்முக விடையில்
அடங்கும். இனி மறைமுக விடைகளைக் (இறை பயப்பன)
காண்போம்.

'ஒழுங்காகப் படிக்கமாட்டாயா?' — 'நீ வாயை மூடு'.

'அது பற்றி எனக்குத் தெரியும். நீ தலையிடுவதே' என்
னும் கருத்துள்ள இஃது ஏவல்விடை எனப்படும்.

'ஏன் இன்னும் சாப்பிடவில்லையா?—

'நான் என்ன, விரதமா?'

'நான் ஒன்றும் விரதமில்லை, இனிமேல் சாப்பிடுவேன்' என்
பதை உணர்த்தும் இது வினாவினாதிர் வினாதல்.

'இந்தத் தடவை தேர்வு எழுதவில்லையா?'

— 'போன மாதம் என் அப்பா இறந்துவிட்டார்கள்.'

இதனை 'உற்றதுரைத்தல்' என்பார்கள். 'ஏன் சாப்பிட
வில்லை?' என்பதற்கு 'வாந்தி வரும்போல் இருக்கிறது'

என்ற விடை வரின் அஃதும் உற்றதை உரைப்பதுதான்.

‘ஏன் ஓட்டப் பந்தயத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை?’

— ‘கால் சுளுக்கிக் கொள்ளும்’.

‘ஏன் உணவுண்ணவில்லை’

— ‘வயிறு வலிக்கும்’

இவை ‘உறுவது கூறல்’ எனப்படும்.

‘எம்.ஏ. படிக்கப் போகிறாயா?’

— ‘எம். எஸ்சி. படிக்கப் போகிறேன்’

‘மதுரைக்குப் போகிறாயா?’

— ‘திருச்சிக்குப் போகிறேன்’.

இவை இனமொழி விடை எனப்படும்.

இங்ஙனம் சுட்டு, எதிர்மறை, நேர்விடை (உடன்பாடு), ஏவல் விடை, வினா எதிர் வினாதல், உற்றதுரைத்தல், உறுவது கூறல், இனமொழி என விடை எட்டு வகைப் படும்.

இரண்டு விடை வகைகள்

மேலும் நுட்பமாகச் ‘சொல் தொகுத்து இறுத்தல் (சொல்லவேண்டிய சொல்லை விட்டுவிட்டுப் பிறிதொன்றைக் கூறுதல்) சொல்லாது இறுத்தல்’ (கேட்காமலே விடை கூறுதல்) என்னும் இரண்டு வகை கூறுவர்.

‘சொல் தொகுத்து இறுத்தல்’ முற்கூறிய இனமொழியில் அடங்கும். ‘கடைக்குப் போகிறாயா?’ என்று வினவிய வருக்குக் ‘கல்லூரிக்குப் போகிறேன்’ என விடையிறுத்தால் கடைக்குப் போகவில்லை என்பது அச் சொல்லைக் கூறாமலே உணர்த்தப்படுகிறதல்லவா?

‘திருப்பணிக்கு நிதி திரட்டுகிறோம். நன்கொடை தாருங்கள்’

‘கல்லூரிக்குக் கரும்பலகைகள் வேண்டும். அன்பளிப்புத் தருக’

இவை ஒருவர் வினவாமலே கூறும் கூற்றுக்கள். எனவே ‘சொல்லாது இறுத்தல்’ என்றனர்.

இவ் வினா வகைகளையும் விடை வகைகளையும் படிக்கப் படிக்க அறிவாராய்ச்சி பெருகும். ஏதேனும் ஒன்றை வினாவாகக் கேட்டுக்கொண்டு, விடையிறுப் பதிலேதான் ஆராய்ச்சியே தொடங்குகிறது.

இன்றைய வளர்ச்சி

இன்றைய இதழ்களைப் புரட்டுங்கள்; ‘கேள்வி பதில்’ இல்லாத இதழே கிடையாது எனலாம். நாடக நூல்களைப் புரட்டுங்கள்; எத்தனையோ வினா-விடைகள் கதை நூல்களிலும் இடையிடையே வினா-விடைகள் மிகுதியாக விரவி வரக் காணலாம். இவற்றையெல்லாம் எடுத்துத் தொகுத்து மேற்கண்ட வினா வகைகளுடனும் விடை வகைகளுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த இலக்கணப் பாகுபாடு மொழிக்காக அன்று நமக்காக என்பது புலப்படும்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களை ஒரு நிருபர் கேட்கிறார்: “முதறிஞர் இராசாசி நீங்கள் தொடங்கும் பரிசுச் சீட்டு முறையைச் (Lottery) குதாட்டம் என்கின்றாரே, நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று. இதனை ஒருவாறு அறிபொருள் வினாவில் அடக்கலாம். தவறில்லை என்று கருதித்தானே அரசு அதைத் தொடங்குகிறது. அது நிருபருக்குத் தெரியாதா? எனினும் அரசியலில் இழுத்துவிடும் தந்திரவுத்தி வினாவாக இஃதுள்ளது.

அண்ணா, “அவர் விழுமிய கோட்பாடுகளை யுடைய மூதறிஞர். நாங்கள் இன்னும் அவரளவு வளர வில்லை” என்று விடையிறுத்தார். பரிசுச் சீட்டை விட மாட்டோம் என்பதுதானே விடை. இது செவ்வன் இறையன்று; இறை பயப்பதில் அடங்கும். இறை பயப்பதில் இஃது எது? ஒருவாறு உற்றதுரைத்தலில் அடக்கலாம். எனினும் நிருபரின் வலையில் அகப்படாத அரசியல் தந்திரவுத்தி இவ் விடையிலும் உளது.

பாபுராவ் என்ற அறிஞர் ‘பிலிம் இந்தியா’ இதழாசிரியர். அவர்தான் முதன்முதல் இதழ்களில் இவ்வினாவிடை முறையை எழுதிக்காட்டிப் பெரும்புகழ் பெற்றவர். அவரிடம் ஒருவர் கேட்டார், “ஒரு வேளையும் கிடைக்காதவன் என்ன ஆவான்” என்று. அதற்கு அவர் ‘முதலாளி ஆவான்’ என்று அக்காலத்தில் விடையெழுதினார். வேலை கிடைத்தவன் செக்குமாடு போல் வேலையையே சுற்றுவான்; கிடைக்காதவன் முயன்று மேலே வந்து முதலாளியாகி விடுவான் என்பது அவர் கருத்து. இங்கு ஐயவினாவும் உறுவது கூறல் விடையும் அமைந்திருக்கக்காணலாம்.

பெர்னாட்ஷாவும் ஜி. கே. செஸ்டர்டனும் ஒருமுறை சந்தித்துக் கொண்டதாகக் கூறுவர். பெர்னாட்ஷா மிக ஒல்லியானவர்; செஸ்டர்டன் மிகப் பருமனானவர். செஸ்டர்டன் பெர்னாட்ஷாவிடம் “உங்களைப் பார்த்தால் இங்கிலாந்தில் உணவுப் பஞ்சம் வந்துவிட்டது என்றல்லவா நினைப்பார்கள்!” என்று கேட்டாராம். உடனே பெர்னாட்ஷா “ஆமாம் உங்களைப் பார்த்தால் உணவுப் பஞ்சம் ஏன் வந்தது என்ற காரணத்தையும் தெரிந்து கொள்வார்கள் அல்லவா” என்று விடையிறுத்தாராம். நகைச்சுவை மிக்க இவ்வினாவிடைகள் அறிவினா-வினா

எதிர் வினாதல் - விடை என்பனவற்றுள் ஒருவாறு அடக்கத்தக்கனவாகும்.

வாய்வாளாதிருத்தல்

ஒருவர் முட்டாள்தனமாகக் கேள்வி கேட்கும் போது பேசாதிருந்துவிடுதலே நல்ல பதிலாகும். இதனை 'வாய்வாளாதிருத்தல்' (வாய் பேசாதிருத்தல்) என்பர் தெய்வச்சிலையார். "ஆகாயப் பூ நன்றோ தீதோ? என்றார்க்கு உரையாடாமை" என்பது அவர் தரும் உதாரணம். "விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தமிழ்நாடு புகலிடமாகுமா?" என வினவுவார்க்கு, வாய் பேசாதிருத்தலே தக்க விடையாகும் அல்லவா? இங்ஙனம் பேசாது இருப்பதையும் விடையெனக் கூறிய திறம் அறிந்து மகிழத்தக்கதன்றோ?

வணிக மரபு

இவ் வினாவிடைகள் பற்றி எத்தனையோ மரபுகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று வாழ்க்கைபோடு மிக ஒட்டியது; வணிகத்துறையில் மிகவும் பயன்படுவது.

புடைவைக் கடையில் நுழைகிறோம். 'பட்டுப்புடைவை இருக்கிறதா?' என்று கேட்கிறோம். கடைக்காரர் 'பருத்தி, வாயல், நைலான் எல்லாம் இருக்கின்றன. பாருங்கள்' என்கிறார். பட்டு இல்லை என்று நேரே கூறாமல், இருப்பதைக் கூறுகிறார். 'வாயல் அல்லது இல்லை; நைலான் அல்லது இல்லை' என்றும் கூறலாம். வணிக மரபு இது. இல்லாததை விட்டுவிட்டு, இருப்பதைக் கூறுதல் வணிகம் வளர வழி.

'பயத்தம் பருப்பு இருக்கிறதா?' என ஒருவர் கேட்டால் 'துவரம்பருப்பு இருக்கிறது' என்றோ, துவரம் பருப்

பல்லது பிறிதில்லை’ என்றோ கூறவேண்டுமாம்! இது முன்னைய மரபு.

“பட்டுப் புடைவை இருக்கிறதா” என ஒருவர் புடைவைக் கடையில் வந்து கேட்டால், இருக்கிற புடைவைகளைச் சுட்டிக் கூறவும் வேண்டுமாம். எவ்வாறு?

“காஞ்சிபுரம் இருக்கிறது; ஆரணி இருக்கிறது; இன்னும் மைசூர், காசிப்பட்டு எல்லாம் உள்ளன” என்று சுட்டிச் சொல்லவும் வேண்டுமாம்.

‘பயறுளதோ வணிகரே?’ என்று கேட்டால், ‘பயற்றம் பருப்பல்லதில்லை; பெரும்பருப்பல்லதில்லை’ என்று நல்ல திறமையான வணிகன் சுட்டிக் கூறுவானாம். தேங்காய் எண்ணெய் கேட்டு வந்தால், இக்கால முறைப்படி “கொழும்புத் தேங்காய் எண்ணெய்தான் இருக்கிறது” என்று சுட்டிக் கூறவேண்டும். எஃது இருக்கிறதோ அதைச் சுட்டிச் சொல்ல வேண்டும். வணிகம் வளர இம்மரபு மிகவும் பயன்படும்.

இவை எல்லாம் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் செய்திகள். வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய செய்திகளைத்தான் இலக்கணம் பேசுகிறது என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? சிறந்த வணிகர்கள் இலக்கணம் கற்றுவிட்டா இவ்வாறு தம்மிடமிருப்பதை அழுத்திக் கூறுகிறார்கள்? வாணிகத்தை வளர்க்கும் மொழிநடை அவர்கட்குத் தானே வந்துவிடுகிறது.

இவ்வாறல்லாமல் பயறு இருக்கிறதா? — ‘இல்லை’, உளுந்து இருக்கிறதா? — ‘இல்லை’, துவரை இருக்கிறதா? — ‘இல்லை’. இல்லை, இல்லை என்பதை மட்டுமே கேட

டால் வந்தவன் இந்தக் கடையில் ஒன்றுமே இல்லை என்று
போய் விடுவானல்லவா?

அரசு பதில்களிலிருந்து

“மரபுக் கவிதை எழுதப் பயிற்சி மட்டும் போதும்;
ஆனால் புதுக்கவிதை எழுதச் சிந்தனையும் வேண்டும்
என்று வைரமுத்து கூறியிருக்கிறாரே?”

“சரக்குள்ள மரபுக் கவிதைகளையும் சகிக்கமுடியாத
புதுக்கவிதையையும் அவர் சந்தித்ததில்லை போலும்”.

கேள்வியை அறிவொப்புக் காண்டல் வினாவிலும்
பதிலை (எதிர்) மறைவிடையிலும் ஒருவாறு அடக்கலாம்.

O

“ஏ.வி. எம். தயாரிக்கும் எல்லாப் படங்களுமே வெற்றி
அடைவதன் மர்மம் என்ன?”

“எந்த ஏ.வி.எம். மைச் சொல்கிறீர்கள்”,
ஜயவினாவும் வினாஎதிர் வினாதலும் ஆகும்.

(குமுதம் : 21-6-84)

O

நாடக நூலிலிருந்து

பேராசிரியர் க. பெருமாள் எழுதிய ‘மாபெரும் அறம்’
என்ற கவிதை நாடக நூலில் வரும் பல வினா-விடை
உரையாடல்களை எடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அவற்றை
முற்கூறிய அறுவகை வினா, எண்வகை விடை முதலிய
வற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம்.

சொக்கர் : அறிந்தவர் இப்படி எரிந்து விழுவதா?

அன்புமணி: இனி யான் வாய்திறந்து எதுவும் பேசேன். முன்னது அறிவினா. சினத்தை வெளிப்படுத்துவதால் சின வினா என்றும் புதுமையாய்க் கூறலாம். விடை வாய்வாளாதிருத்தலில் பேசாதிருத்தலாகிய விடையில் ஒரு வாறு அடங்கும்.

0

அன்புமணி : அழகாய்ப் பேசும் அருங்கலை அனைத் தும் பழகிய உம்மிடம் பலிக்குமோ என் சொல்?

சொக்கர் : ஆமாம் ஆமாம் அழகாய்ப் பேசப் பழகியது நீயா? நானா?

ஐயவினாவும் வினாஎதிர் வினாவும் ஆக இவ்வுரையாடல் அமைகிறது.

அன்புமணி : காசு பெரிதா? ஆசை பெரிதா? மாசில் அன்பு மாமா சொல்க!

சொக்கர் : இரண்டும் பெரிதே? இரண்டிலும் சிக்கனம் அறிந்தோர் பெறுவது அழிவிலா இன்பமே? (மாபெரும் அறம்-பக். 82-85)

அறியான் வினாவும் நேர்விடையுமாக (உடம்பாடு உணர்த்தும் விடை) இவை அமைந்துள்.

இங்ஙனம் சிறந்த நாடகநூல்களின் உரையாடல் பகுதி களை எடுத்தெழுதிப் பயின்றால் விவாதத்திறன் வளரும்.

வினா வங்கி

- 1) அறுவகை வினாக்கள் எவை?
- 2) எண்வகை விடைகள் எவை?
- 3) அறிபொருள் வினாவின் நுட்பமான மூன்று உள்வகைகள்

யாவை? அல்லது ஆய்வாளரின் வினாவகைகள் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் வினாக்களை எழுதுக.

- 4) கொளல் வினா கொடை வினா வேறுபாடு யாது?
- 5) செவ்வன் இறை, இறை பயப்பது விளக்குக.
- 6) ஏவல் விடை — சான்று காட்டி விளக்குக.
- 7) உற்ற நுரைத்தல், உறுவது கூறல் விடைகளிடையே வேறுபாடு யாது?
- 8) சொல் தொகுத்து இறுத்தல், சொல்லாது இறுத்தல்— விளக்குக.
- 9) வணிக மரபுப்படி வினா-விடை எப்படி அமைய வேண்டும்? சான்று காட்டி விளக்குக.

ஆகுபெயர்

வாழ்க்கை, மொழி, இலக்கணம் மூன்றும் ஒன்றினொன்று தொடர்புடையன. இலக்கணம் மொழியைச் செவ்வனே பயன்படுத்த உதவுகிறது. அதே இலக்கணம் வாழ்க்கையில் நிகவும் பயன்படுகிறது. இங்ஙனம் நம் அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிற இலக்கணத்தை மட்டும் தெரிந்து கொண்டாற் போதும்.

வாழ்க்கை எவ்வளவோ மாற்றங்களைக்கண்டுவிட்டது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மாதிரியா இன்று நாம் வாழ்கிறோம்? எத்தனையோ மாறுதல்கள்? இருந்தாலும் இளமைத் துடிப்பு, காதல், போர், பொறாமை, போட்டி நட்பு என்ற அடிப்படைச் செய்திகள் பல இன்றும் ஒரே விதமாகத்தான் உள்ளன. மொழியும் பல மாறுதல்கள் கண்டு வளர்ந்து, மாறி வருகிறது. இலக்கணமும் அதுபோல்

மாறவேண்டாமா? ஆம். மாறக்கூடியவற்றை மாற்றவும், அடிப்படையானவற்றைப் போற்றவும் வேண்டும்.

சாப்பாட்டில் ஆகுபெயர்

உணவுண்ண உட்காருகின்றோம். வறுவல், கூட்டு, சுண்டல், துவையல், அவியல் எல்லாம் வைக்கப்படுகின்றன. எல்லாமே தொழிற்பெயர்கள். அங்ஙனம் செய்யப்பட்ட கறிவகைகளை அவை குறிக்கின்றன. 'எனக்கு வறுவல் வை' என்றால் வறுவலாக்கப்பட்ட உருளைக்கிழங்கையோ, இறைச்சியையோ அது குறிக்கிறது.

ஆகுபெயர் இலக்கணம்

இங்ஙனம் ஒரு தொழிலின் பெயர், அச்செயலுக்குப் படுத்தப்பட்ட ஒரு பொருளைக் குறிக்கிறது. ஒரு சினையின் பெயர் முதலைக் குறிக்கிறது; முதலின் பெயர் சினையைக் குறிக்கிறது; ஓரிடத்தின் பெயர் அங்கு உற்பத்தியாகும் பொருளைக் குறிக்கிறது; அல்லது அந்த இடத்தில் இறங்க வேண்டிய பயணியைக் குறிக்கிறது. இங்ஙனம் ஒன்றன் பெயரால் அதனோடு தொடர்புடைய ஒன்றை-இயைபுடைய ஒன்றை, பொருத்தமுடைய ஒன்றைக் குறிப்பது ஆகுபெயர் எனப்படும். முன்பு சொல்லிவந்த மரபின் அடிப்படையில் இவ்வாறு குறிக்கின்றோம்.

பேருந்திற்குள்ளும் ஆகுபெயர்கள்

'சினிப்பிரியா, மினிப்பிரியா எல்லாம் இங்கே இறங்க வேண்டும்' — சீட்டு எடுத்தவர்களைக் குறித்தது.

'ஐயா அனுமாரீகோயில்!' — அந்த நிறுத்தத்திற்குச் சீட்டு எடுத்தவரைக் குறித்தது. 'வானரமுட்டி' என்ற நிறுத்தத்தில் இறங்க வேண்டியவர்களை 'வானரமெல்லாம் இறங்கு' என்று கூறும் நடத்துநர்களும் உள்ளனர்.

நடைமுறை வாழ்வில் ஆகுபெயர்கள்

‘வெள்ளை கொண்டு வந்தாயா!’ ‘சலவை கொண்டு வந்தயா?’ — உருப்படிசளைக் குறித்தது.

‘காஞ்சிபுரம் என்ன விலை?’ — அவ்வூரில் நெய்த பட்டைக் குறித்தது.

‘தண்ணீரை இறக்கு’ — தண்ணீருள்ள குடத்தைக் குறித்தது.

‘பணத்தைச் சட்டையில் வை’ — ‘பையில் வை’ என்பது பொருள்.

‘தலைக்குப் பத்து ரூபாய் கொடு’ — தலை ஆளைக் குறித்தது.

‘உங்களுக்குப் பலா பிடிக்குமா? வாழையா?’ — பழத்தைக் குறித்தது.

எண்ணல், எடுத்தல் முதலிய அளவைப் பெயர்கள் எல்லாம் ஆகுபெயர்களாகவே நடைமுறையில் பேசப்படுகின்றன.

‘ஒரு கிலோ கொடு’ — ஒரு கிலோ அளவுள்ள தக்காளி அல்லது ஒரு பொருள்.

‘நூறு கிராம் தா’ — அந்த அளவுள்ள பொருள்.

நூறு வேண்டும், பதினைந்து போதும், அவன் ஐம்பத்தைந்து பெற்றுள்ளான்—தொடர்புடையவற்றைக் குறிக்கின்றன.

மனிதனுடைய உறுப்புக்களின் பெயர்கள் கால், அரை என்பன ஆகுபெயர்களாய், அவ்வவ்வுறுப்புக்களைக் குறிக்கின்றன.

தொந்தி வருகிறான், நோஞ்சல் வருகிறான்—ஆடவர்களைக் குறித்தன.

ஆகுபெயர்களின் பயன்பாடு

- 1) சுருங்கக் கூறுதல்
- 2) விரைந்து வெளிப்படுத்துதல்
- 3) மறைமுகமாகக் கூற விரும்புதல் (சிலசமயம்)
- 4) ஒன்றன் தன்மையை, இயைபை வெளிப்படுத்தும் சிறப்பும் பொருந்தியிருத்தல்

நாற்றுக்கு நாற்பதாவது வேண்டாமா? - நாறு மதிப்பெண்ணிற்கு நாற்பது மதிப்பெண்ணாவது வேண்டாமா? சுருங்கக் கூறுகிறது; விரைந்து கருத்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது; கருத்து மறைமுகமாக உளது. வறுவல், காஞ்சிபுரம்—என்ன வகையில் சமைக்கப்பட்டது; எங்கே நெய்யப்பட்டது என்ற விளக்கங்கள் கிடைக்கின்றன.

ஆகுபெயர் வகைகள்

ஆகுபெயர்களைப் பல்வேறு வகைப்படுத்துவர். அந்த வகைகளை எல்லாம் படிப்பது இன்றியமையாததன்று. எனினும் அடிப்படையான பத்து வகைகளைக் கீழே குறிப்பிடலாம். இவை ஆகுபெயரை மேலும் விளங்கிக் கொள்ள உதவும் என்பதாலேயே இங்கே தரப்படுகின்றன.

1. பொருளாகு பெயர் — ‘பலா நன்று’ (பலாப்பழத்தைக் அல்லது முதலாகு குறிக்கும்போது) முதலின் பெயர் பெயர் சினைக்கு ஆயிற்று
2. இடவாகு பெயர் — ‘ஊர் சிரித்தது’ (மக்களைக் குறிக்கும்) ‘காஞ்சிபுரம்’ என்ன விலை? (பட்டைக் குறித்து) ‘ஆலமரம் இறங்கு’ (ஆலமர நிறுத்தத்தில் இறங்க வேண்டிய பயணி)

3. காலம் — கோடை விளைந்ததா?
(கோடைப் பயிராகிய நெல்)
4. சினை — ‘சீட்டாட ஒரு கை குறைகிறது’
(கை ஆளைக் குறித்தது)
5. குணம் — ‘வெள்ளை அடித்தான்’
(சுண்ணாம்பைக் குறித்தது)
6. தொழில் — ‘வற்றல் தின்றான்’ (உணவு)
7. அளவையாகுபெயர் — ‘ஒன்றரை மீட்டர் கொடு’
எண்ணல், (துணியைக் குறித்தது)
எடுத்தல், நீட்டல், ‘ரூபாய்க்கு நான்கு கொடு’
முகத்தல் யாவுமே (பழத்தைச் சுட்டியது)
ஆகுபெயராகப் பயன்
படுத்தப்படும்.
8. தானியாகுபெயர் — ‘நெஞ்சு வலித்தது’
(உடலுறுப்பைச் சுட்டியது)
‘தண்ணீரை இறக்கு’
(குடத்தைச் சுட்டியது)
9. கருத்தா ஆகுபெயர் — ஆங்கிலத்தில் : ஷேக்ஸ்பியர்
படி, மில்டனைப் படித்தாயா?
என்பர். தமிழில் : முன்பு இந்நூல்
தொல்காப்பியன், திருவள்ளுவன்
எனக் குறித்தனர். நூல் செய்த
கருத்தாவை இவை சுட்டுவன.
10. கருவியாகுபெயர் — எண்சீரா? அறுசீரா?
விருத்தப்பாக்களைக் குறிக்கும்போது இவை கருவியாகுபெயர்கள்.

ஆகுபெயரும் சொற்பொருள் வளர்ச்சியும்

சொல்லின் பொருள் வளர்ச்சியை ஆகுபெயரால் அறிப
லாம். புளி என்பது சுவையின் பெயர். புளியம் பழத்தைக்
குறிக்கும்போது ஓர் ஆகுபெயர்; அதுவே புளிப மரத்தைக்
குறிக்கும்போது ஆகுபெயரின் மேல் ஆகுபெயராகிறது.
அதனை இருமடியாகு பெயர் என்பர். ஆலமரம் என்பது
ஒரு கார் நிறுத்தத்திற்குப் பெயர். அஃது ஆலமரம் நிற்ப
தால் வந்தபெயர்; இங்ஙனம் நிறுத்தத்திற்கு ஆகி, அஃது
அந்நிறுத்தத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் பயணச் சீட்டைக்
குறித்துப் பிறகு அதை வாங்கியவரைக் குறிப்பது மும்மடி
யாகுபெயர் எனப்படும்.

நாம் இத்தகைய ஆகுபெயர்களின் மூலம் சொற்பொருள்
வளர்ச்சியைக் கண்டுபிடிக்கலாம். குறுவை, குறுமை என்பன
ஒருபொருட் சொற்களே. குறுவை என்பது குறுகிய காலத்
தில் விளையும் நெல் வகையைக் குறிக்கிறது. குறுமை
என்றால் நாம் நெல்லை நினைக்கமாட்டோம். இவ்வாறு
சொற்பொருள் வளர்கிறது.

பயிற்சி

சிறுகதைகள், புதினங்கள், நாடகங்கள், கவிதைகளில்
காணப்படும் ஆகுபெயர்களை மாணவர்கள் எடுத்தெழுது
மாறு செய்யலாம்.

“பொழுது புலர்ந்தது. சுவர்க் கடிகாரம் ஐந்து அடித்
தது. எங்கும் வெள்ளை அடித்தது போல் வெண்ணிறம்
பளிச்சிட்டது. பாற்காரன் ஒன்றரை லிட்டர் கொடுத்து
விட்டுப் போனான். சற்று நேரத்தில் உலகம் கண்
விழித்தது.”

இவ்வாறு கதைகளிடையே ஆகுபெயர்கள் ஆளப்படு
வதைக் கண்டு எழுதுமாறு செய்வது நல்ல பயிற்சியாகும்.

இன்றைய உலக நடைமுறையில் எவ்வாறெல்லாம் ஆகுபெயர்கள் ஆளப்படுகின்றன என்பதை மாணவர்கள் சிந்தித்து எழுதுமாறு செய்யலாம். ஒவ்வொருவரும் பத்திற்குக் குறையாத ஆகுபெயர்களைக் கண்டு எழுதி, அவற்றின் பொருத்தத்தையும் விளக்குமாறு கேட்கலாம்.

உருவகம் வேறு, ஆகுபெயர் வேறு

‘பாத மலர்’ என்பது உருவகம்.

‘மலர்’ என்றே கூறினாலும் மலர்போன்ற பாதத்தைச் சுட்டும்போது அஃது உருவகம். கண்ணே, மணியே, உயிரே என்று காதலியை விளிக்கும்போது உருவகங்கள் ஆளப்படுகின்றன. கண் போன்றவள், மணி போன்றவள், உயிர் போன்றவள் என வருவன எல்லாம் உவமை அடிப்படையின.

உருவகத்தில் ஒன்றைச் சிறப்பிக்கும் ஆர்வம் உளது; காதலன் காதலியைச் சிறப்பிக்கும் ஆர்வத்தில் தான் கண்ணே, மணியே என்கிறான். அதில் உவமை அடிப்படையுடையது. இலக்கிய அணிநலமும் ஊடாடுகிறது. ஒன்றன் பெயரால் அதற்கு இயைபுள்ள பிறிதைத் தொன்முறை உரைப்பன ஆகுபெயர்கள். பண்பின் பெயர் அப்பண்புடைய ஒன்றைச் சுட்டுவது, தொழிலின் பெயர் அதை உடைய ஒன்றைச் சுட்டுவது, என இவ்வாறு ஆகுபெயர்கள் பலவகைப்படும். அன்பு, ஆர்வம், இலக்கிய நயம் அமைவன உருவகங்களாம்; ஒன்றன் பொருள் தொடர்புடைய ஒன்றிற்காவது ஆகுபெயராம்.

வினா வங்கி

- 1) ஆகுபெயரின் இலக்கணம் யாது?
- 2) இரண்டு உதாரணங்கள் தந்து ஆகுபெயரை விளக்குக.

- 3) ஐந்து ஆகுபெயர்களைச் சுட்டி விளக்குக.
- 4) ஆகுபெயர்கள் சொற்பொருள் வளர்ச்சியை எங்ஙனம் உணர்த்துகின்றன?
- 5) உருவகம், ஆகுபெயர் வேறுபாடு யாது?

வேற்றுமை

வேற்றுமை வேண்டுமா? “சாதிவேற்றுமை, சமய வேற்றுமை எல்லாம் வேண்டாம் என்கிறீர்களே. இந்த இலக்கண வேற்றுமை மட்டும் வேண்டுமா? இந்த வேற்றுமையும் போகவேண்டும் என்று ஒரு புரட்சி இயக்கம் கொண்டு வரக்கூடாதா?” என்று ஒரு மாணவர் வகுப்பில் ஆசிரியரைக் கேட்டார். ஆசிரியர் என்ன செய்வார்? பேசாதிருந்தார். வாய்வாளாதிருப்பதும் ஒருவகை விடைதானே?

இலக்கணத்தில் வேற்றுமையை ஒழித்துவிடலாம். ஆனால் நம் அன்றாட வாழ்வில் அது தேவைப்படும் பொழுது என்ன செய்வது?

பேருந்து நிலையத்தில் வேற்றுமை

திருச்சி திருவள்ளூர் பேருந்து நிலையத்தில் ஒரு பேருந்து நிற்கிறது. அதில் சென்னை—மதுரை என்று அறிவிப்புப் பலகை மாட்டப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் அவசர அவசரமாக ஓடிவந்தவர் “சென்னைக்குப் போகிறதா? சென்னையிலிருந்து வருகிறதா?” என்று மூச்சிரைக்கக் கேட்கிறார். அவருக்கு இப்போது வேறுபாடு - வேற்றுமை தெரிந்தாக வேண்டும். சென்னைக்குப் போவதானால் உடனே ஏறிக்கொள்வார். எனவே அவருக்குப் பேருந்து சென்னைக்குப் போகிறதா? (நான்காம் வேற்றுமையா) சென்னையிலிருந்து வருகிறதா (ஐந்தாம் வேற்றுமையா)

என்பது தெரிந்தாக வேண்டும். இந்த வேறுபாடு-வேற்றுமை தெரியாமல் வண்டியில் ஏறிவிட்டால் நடத்துநருக்குக் கோபம் வரும். “முளை இருக்கிறதா? அறிவிருக்கிறதா?” என்றெல்லாம் அவர் கேட்பார். எனவேதான் வேற்றுமையைத் தெரிந்து கொண்டு, உரிய வண்டியில் ஏற அப்பயணி துடிதுடிக்கிறார்.

பெயர்ச் சொற்களின் பொருள் வேற்றுமையைக் காட்டுவது வேற்றுமை என்பார்கள். அது மட்டுமின்றி, நாம் உலகில் வேற்றுமை தெரிந்து வாழவும் அது உதவுகிறதல்லவா? எனவே வேற்றுமையை ஒழித்தால் வாழ்க்கையே குழப்பமாகிவிடும்.

பத்திரம் எழுதும்போது வேற்றுமையின் பயன்பாடு

ஒரு பத்திரம் எழுதும்போது வேற்றுமைகள் இடமறிந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒரு வீட்டைக் கிரயம் செய்து ஒருவருக்கு விற்கும்போதும் பத்திரம் எழுதும்போதும் நீங்கள் உன்னிப்பாகக் கவனித்தால் இந்த வேற்றுமைகளின் அருமை புலப்படும்.

‘இன்னார் மகனாகிய யான், இன்னார்க்கு மகனாகிய இவருக்கு ஆலமரத்தின் வடக்கு அனுமார் கோயிலின் தெற்கு வளைவுச் சாலையின் கிழக்கு தேவீர்க்கடையின் மேற்கு ஆகிய நான்கு எல்லைகட்டுட்பட்ட, இந்த மாவட்டம் இந்த ஊரில் பாண்டியநகரின் கண் உள்ள எனது வீட்டை என் கையெழுத்திட்ட இப் பத்திரத்தினால் கிரயம் செய்து தருகிறேன்.’

இது போன்றே பத்திரங்கள் எழுதப்படுகின்றன. இதில்,	
யான்-எழுவாய்	— முதல வேற்றுமை
வீட்டை	— இரண்டாம் வேற்றுமை

இப்பத்திரத்தினால்	— மூன்றாம் வேற்றுமை
இன்னார்க்கு, இவருக்கு	— நான்காம் வேற்றுமை
கோயிலின் தெற்கு சாலையின் கிழக்கு முதலியன	} — ஐந்தாம் வேற்றுமை
எனது	
பாண்டிய நகரின்கண்	
	— ஆறாம் வேற்றுமை
	— ஏழாம் வேற்றுமை

இவ்வாறு எழுதவில்லையென்றால் யாருக்குரியது யாருக்குப் போய்ச் சேருகிறது என்பது விளங்காது. குறிப்பிட்ட வீடுதானா என்பது தெளிவுபடாது. கடைசியில் பத்திரமே செல்லாது போய் விடலாம். எனவே வேற்றுமைகள் மிக அழுத்தமாகச் செயற்படும் இடம் கிரையப் பத்திரம் என்றால் மிகையாகாது. ஏன் இந்த மனிதன் இங்கே மட்டும் அத்தனை வேற்றுமைகளையும் விடமாட்டேன் என்கிறான்? யாராவது தங்கள் உடமைகளை இழக்க விரும்புவார்களா? மொழியில் வேற்றுமைகளை வேண்டாமென்பது நம் செல்வங்களை இழப்பதற்குச் சமம்.

பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தும்விதம் காண்க :

முருகன் வந்தான்	— முதல் வேற்றுமை
முருகனைப் பார்த்தேன்	— இரண்டாம் வேற்றுமை
முருகனால் நலமுற்றேன்	— மூன்றாம் வேற்றுமை
முருகனுக்குக் காணிக்கை	— நான்காம் வேற்றுமை
முருகனின் சிறந்தவர் இவர்	— ஐந்தாம் வேற்றுமை
முருகனது திருவருள்	— ஆறாம் வேற்றுமை
முருகனிடம் தஞ்சம் புகுந்தேன்	— ஏழாம் வேற்றுமை
முருகா, காப்பாற்று!	— எட்டாம் வேற்றுமை

முருகன் என்ற பெயரே எட்டு வகையில் பொருள்

வேற்றுமை பெற்றுள்ளமையைக் காண்க. வினைச்சொல் வேற்றுமை ஏற்பதில்லை. பெயர் பொருள் வேறுபாட்டிற்கு ஏற்ப, வேற்றுமை உருபு பெற்று வரும்.

“மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை”

என்ற திருமுல் வாக்கிலும் வேற்றுமைப்படுத்திக் காட்டும் நுட்பத்தை உணரலாம்.

வேற்றுமைப் பொருளை நுட்பமாய் விரிக்க வேண்டும்

கம்பரது இராமாயணம், கம்பரால் எழுதப்பட்ட இராமாயணம் என்ற இரு தொடர்களில் முன்னது உடைமை சுட்டும்; பின்னது அக்காப்பியத்தை எழுதிய கருத்தா கம்பர் என்பதை உணர்த்தும். என்னிடம் உள்ள புத்தகத்தையும் நான் ‘எனது இராமாயணம்’ எனலாம். ஆனால் ‘என்னால் எழுதப்பட்டது’ என்று கூறமுடியாது. எனவே, இங்ஙனம் நுட்பமாய்ப் பொருள் வேற்றுமையறிந்து, உறுபுகளைப் பயன்படுத்தவும் பொருளை விரிக்கவும் வேண்டும்.

‘கல்லெறிந்தான்’ என்ற தொடரை எடுத்துக்கொள்வோம். அத்தொடர் வருமிடத்தையும் சூழலையும் பொறுத்து உறுபுகளை விரித்துப்பொருளறிய வேண்டும். “தெருவில் ஓடியவன் பேருந்தில் கல்லெறிந்தான்”. இவ்வாக்கியத்தில் ‘கல்லை எறிந்தான்’ எனச் செயப்படுபொருளாக விரிக்க வேண்டும். ‘கல்லால் எறிந்தான். கல்லென்ற கருவியால் எறிந்தான், வேறு கருவிகளால் அன்று எனப்பொருள்படும். கல்லில் எறிந்தான், (கல்லின்கண் எறிந்தான்) என ஏழாம் வேற்றுமையாக விரிப்பின், கல்லின்மேல் எதனையோ எறிந்தான் என்றாகும். கல்லிற்கு எறிந்தான், கல்லின்

எறிந்தான் என்று நான்கு, ஐந்தாம் வேற்றுமைகளாக விரிப்பின் வலிந்து விரிப்பதாகும்.

பெயரின் பொருள் அச்சொல் வருமிடத்திற்கு ஏற்ப வேறுபடுகிறது. அங்ஙனம் பொருள் வேறுபடுவதைக் காட்ட ஏதேனும் ஓர் உருபு வருகிறது. காலப்போக்கில் சாரியை களே வேற்றுமையுருபின் வேலையைச் செய்தன; சொல்லுருபுகள் வந்து, உருபுகளுக்குப் பதிலாக நின்றன. சில சமயங்களில் உருபுகள் மாறி வருவதும் உண்டு. அதனை உருபுமயக்கம் என்பர். ஆங்கிலத்திற்போல் வேற்றுமையுருபுகளை ஆள்வதில், மிகுந்த வரன்முறைகளைத் தமிழில் பின்பற்றவில்லை. எனினும், வேற்றுமையுருபுகளை நுட்பமாக ஆளுமிடங்களும் விரிக்குமிடங்களும் உள.

தலைமை உருபுகள்

முதல் வேற்றுமைக்கும் எட்டாம் வேற்றுமைக்கும் தனி உருபுகள் இல்லை எனவே அவற்றை வேற்றுமை அல்லாத அச்வழியிலும் சேர்ப்பார்கள். தொல்காப்பியர்,

பெயர், ஐ, ஓடு, கு, இன், அது, கண், விளி என்பார்.

1 2 3 4 5 6 7 8

துணை உருபுகள், சொல்லுருபுகள்

பெயரின் பொருள் வேற்றுமையைக் காட்டுவதற்கே உருபுகள் பயன்படுகின்றன. காலப்போக்கில் உருபுகள் பலவாயின, சாரியைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இன்று சொல்லுருபுகளைப் பயன்படுத்துவதே பெரிதும் பேச்சு வழக்கிலுளது. அதனால் எழுத்துவழக்கிலும் சொல்லுருபுகள் மிகுந்து காணப்படுகிறது.

‘மலையின் வீழ் அருவி’ என்றால் இன்று பலருக்கும் விளங்காது. காலப்போக்கில் ‘இன்’ உருபு ‘இல்’ உருபாக

மாறியது. மலையில் விழும் அருவி என்றால் எளிமையாய்த் தெரிகிறது. இன்னும் மலையிலிருந்து விழும் அருவி என்பதே இன்று பெருவழக்காகும். 'இருந்து' என்பது ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.

வாளான் வெட்டினான்
வாளால் வெட்டினான்

முன்னையது பழையது; பின்னையது புதியது. இன்று வாள் கொண்டு வெட்டினான், வாளைக்கொண்டு வெட்டினான், வாளை வைத்து வெட்டினான் என்றிவ்வாறு சொல்லுருபுகள் பயன்படுகின்றன.

'கண்' என்பது ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. மரத்தின் கட்காக்கை, பரணியின்கண் விறகு, முற்றத்தின்கண் விளக்கு, விரலின்கண் வீக்கம் என்று இன்று பேசுவதில்லை.

மரத்திலே காக்கை
பரணிமேலே விறகு
விரலில் வீக்கம்

என்றுதான் பயன்படுத்துகிறோம். கண், மேல், இல் என்பன போன்ற இடப்பொருளை உணர்த்தும் எல்லாச் சொற்களும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

பழைய இலக்கண மரபுப்படி இராமனுக்குத் தம்பி, கண்ணனுக்கு அண்ணன் என்றிவ்வாறு வரவேண்டும். இன்னும் தென்தமிழ் நாட்டில் நாகர்கோயில் பகுதியில் பாண்டிக்குத் தம்பி, இராமனுக்கு அண்ணன் என்றே பேசுவர். ஆனால் இன்று இராமனின் தம்பி, கண்ணனின் அண்ணன் என்று 'இன்' சாரியைதான் பயன்படுத்தப்படு

கிறது. இங்ஙனம் காலப்போக்கிற்கேற்ப வேறுபட்டு வருவன வற்றை அறிய வேண்டும்.

உடைமையா? உரிமையா?

ஆறாம் வேற்றுமைக்கு உடைமை, உரிமை பொருளாகும். உடைமை மட்டுமே பொருள் என்பது தவறு. எனது மனைவி, என் மனைவி என்றால் அவள் என் உடைமை ஆகிறாள் எனலாமா? இக்காலச் சமுதாயத்தில் இஃது ஏற்கப்படமாட்டாது. எனக்கும் அவளுக்கும் உள்ள உறவை நான்காம் வேற்றுமை காட்டுகிறது (எனக்கு மனைவி); எனக்கும் அவளுக்கும் உள்ள உரிமையை ஆறாம் வேற்றுமை உணர்த்துகிறது (எனது மனைவி).

இது தற்கிழமை (எனது விரல்), பிறிதின் கிழமை (எனது வீடு) எனப் பகுக்கப்படுவதை அறிவோம்.

‘ஆது’ என்ற உருபு பழஞ் செய்யுட்களில் காணப்படும். ‘அ’ வைப் பன்மை உணர்த்தும் உருபு என்பர். என் கைகள், தன் கைகள் எனவும் எடுத்துக்காட்டுவதுண்டு. இன்றைய வழக்கில் இவை இல்.

என்னிடம் ஒரு புத்தகம் உளது.

என்னிடம் பல புத்தகங்கள் உள்ளன.

‘அது’ ஒருமைக்கும், ‘அ’ பன்மைக்கும் முன்பு வழங்கியமைக்கும் இந்த வினைமுற்று விநயிகத்தம் ஏதோ ஒற்றுமை இருப்பது தெரிகிறதல்லவா? கரிமைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படிப்பவர் அதை ஆராயட்டும். நாம் அவை இன்று வழக்கில் இல்லை என்று தெரிந்துகொண்டு விட்டு விடவேண்டும். அதற்காக இவற்றை இலக்கணத் திலிருந்தே ஒழித்துவிடவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டக்கூடாது.

எனது மகனா? என் மகனா?

‘எனது மகன் திருமணத்திற்கு வருக’ என அழைப் பிதழில் போடலாமா? கூடாது என்பர் ஒரு சாரார். அது என்பது அஃறிணைக்கே வரும்; உயர்திணைக்கு வாராது என்பது அவர்கள் கருத்து. ‘அது’ என்ற உருபு அங்ஙனம் அமைந்துவிட்டது.

என்னிடம் செல்வம் உளது

எங்கள் ஊரில் செல்வர்கள் உள்ளனர்.

வினைமுற்று விசுதிகளைப்பார்த்தாலும் இதுவிளங்கும். இதனை மாற்றி ‘உடைய’ என்ற சொல்லுருபைப் போட்டாலும் மனநிறைவு தரவில்லை.

என்னுடைய மாடு

என்னுடைய வீடு

என்னுடைய மனைவி

என்னுடைய மகன்

மனைவியையும் மகளையும் உடைமைப் பொருளாக்குவது பலருக்கு ஒருமாதிரியாக இருக்கிறது. தொல்காப்பியரே ‘எனக்கு மகன், எனக்கு மனைவி’ என்றுதான் வர வேண்டும் என்பார். ‘அது’ என்ற உருபுகெடக் குகரம் வரும்” என்கிறார். அவர் காலத்தில் திருமண அழைப் பிதழ் வேறுவிதமாக எழுதப்பட்டது. “மாநாய்கனுக்கு மகளாகிய கண்ணகிக்கும் மாசாத்துவானுக்கு மகனாகிய கோவலனுக்கும் நடக்கும் திருமணத்திற்கு வருக” என்பது அன்றைய வாசகம். இன்று, எனக்கு மகளாகிய மாணிக்கத்திற்கும்——” என்று எழுத இயலாது. எனவே ‘என் மகன் மாணிக்கத்திற்கும்’ என்று மட்டுமே போடுகின்றனர். ஆறுமுக நாவலர் இடைக்காலத்தும் பிற்காலத் தும் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைக் காட்டி, ‘அது’ உருபு உயர்

திணை ஒருமை, பன்மைகட்கும் வரலாம் என்கிறார். 'அரனது தோழன்', 'குன்றவர் தமது செம்மல்', 'நினது அடியாரோடல்லால்' என்பன அவர் காட்டும் சான்றுகள்.

இன்றுவரும் திருமண அழைப்புகளில் இரண்டையும் பார்க்கிறோம். செந்தமிழ் அன்பர் சிலர் 'என் மகன், என் மகள்' என்று உருபுவிரிக்காமல் போட்டுத் தப்பிக்கின்றனர். மற்றும் சிலர் 'எனது மகன், எனது மகள்' என்று போட்டு ஆறுமுக நாவலர் வழியைப் பின்பற்றுகின்றனர். மொழியியலார் 'அது' என்பது உருபாக வரும்போது உடைமை (உரிமை)யைப் பொருளாகத் தருகிறது என்பதைத்தான் கவனிக்க வேண்டும் என்பர். ஒருமை பன்மையையோ, உயர்திணை, அஃறிணையையோ அது சுட்டுவதாகக் கொள்வது தவறு என வாதிடுவர்.

எனது கை

எனது கைகள்

எனது மகன்

எனது மக்கள்

என வருமிடத்து 'அது' என்ற உருபு ஒரே வகையாகத்தான் பயன்படுகிறது. அதில் பொருள் வேறுபாடு கருதுவது தவறு. இப்போது நீங்கள் எந்தக் கட்சியைச் சார்வது என இப்பொழுதே சிந்தியுங்கள்?

விவிவேற்றுமையின் அழகு

விவிவேற்றுமையின் அழகைப் பத்திமைப் பாடல்களில் கண்டு மகிழலாம்; தாலாட்டுப் பாடல்களில் கேட்டு இன்புறலாம்.

“அறுவர் பயந்த ஆலமர் செல்வ!

ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ! மால்வரை

மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே!

வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ !
 இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி !
 வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ !
 மாலை மார்ப ! நூலறி புலவ !
 செருவில் ஒருவ ! பொருவிறல் மள்ள !
 அந்தணர் வெறுக்கை ! அறிந்தோர் சொன்மலை !
 மங்கையர் கணவ ! மைந்தர் ஏறே !'

(அடி : 255—264)

என்று தொடரும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகளைப் படிக்கப் படிக்க அதன் அருமை புலனாகும்.

வேற்றுமைகள் பெயரின் பொருள் வேறுபடுவதை விளக்குவன. அது கருவியாக இருக்கிறதா ? எழுவாயாக நிற்கின்றதா ? செயப்படுபொருளாகப் பயன்படுகிறதா ? ஒருவர்க்கு உறவா ? பகையா ? உடமையா ? என்றிவ்வாறு பல்வேறு வேற்றுமைகளை உணர்த்துவன. உருபுகள், சாரியைகள், சொல்லுருபுகள் மிகப் பொருத்தமாக அமைவதே பெரும்பான்மை; வேறுபடுமிடங்களும் உள, எங்ஙனமாயினும் வாக்கியப் போக்கைப் பார்த்துப் பொருள் வேற்றுமையை உணர்ந்துகொள்வது நம் கடமையாகும்.

பயிற்சி

இன்று வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகளில் காணப்படும் எட்டு வேற்றுமைகளையும் எடுத்தெழுதச் செய்யலாம்.

பத்திரத்தில் பயன்படுவதுபோல வேற்றுமை நடை முறையில் எவ்வெவ்வாறு பயன்படுகிறது என்பதை மாணவர் சிந்தித்து எழுதுமாறு செய்யலாம்.

வினா வங்கி

- 1) வேற்றுமை மொழிக்கு மட்டுமன்று; நமக்கும் பயன்படும் என்பதைச் சான்று காட்டி நிறுவுக.

- 2) வேற்றுமை எத்தனை வகைப்படும் ?
- 3) வேற்றுமையில் ஏற்பட்டுள்ள இன்றைய மாறுதல்கள் யாவை ?
- 4) ஆறாம் வேற்றுமையில் எழும் சிக்கலும் தீர்வும் பற்றி வரைக.

வேற்றுமை அல்வழி

தமிழ்மொழியின் சொல்லமைப்பும் வாக்கிய அமைப்பும் காரண காரியத் தொடர்ச்சியுடையன. கூடுமானவரை, தமிழில் ஒரு சொல்லைப் பல சிறு உறுப்புக்களாகப் பிரித்தும் பிறகு இணைத்தும் பார்க்க முடியும். அங்ஙனம் பிரித்துப் பார்த்த உறுப்பை இன்ன உறுப்பு, இன்ன காரணத்திற்காக வந்த உறுப்பு என்று விளக்கக்கூடும். அதுபோல ஒரு வாக்கியத்தைப் பல தொடர்களாகப் பிரிக்க முடியும். அவற்றை இன்ன தொடர்கள், இன்ன காரணத்திற்காக வந்த தொடர்கள் என்று விளக்கக்கூடும். வாக்கியத்தைப் பிரித்தால் தொடர்களாகும்; தொடர்களை இணைத்தால் மீண்டும் வாக்கியமாகிவிடும். தொடர்கள் தொடரும் நிலை—தொடர்ந்து நிற்கும் நிலை தமிழில் இரண்டு வகைப்படும். அவை வேற்றுமை, அல்வழி என்பன.

வாக்கியத்தைத் தொடர்களாகப் பிரிக்கலாம்

முருகன் என்னை வரவேற்கவும் எனக்கு அன்பளிப்புத் தரவும் விரும்புகிறான்.

இவ்வாக்கியத்தில் பல தொடர்கள் உள்ளன. முருகன் விரும்புகிறான், என்னை வரவேற்க, எனக்கு அன்பளிப்பு, அன்பளிப்பு (ஐத்) தர எனப் பிரிக்கலாம்.

தழுவு தொடர்

ஒரு சொல் தொடராகாது. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்பதே தொடராகும். சொற்கள் ஒன்றையடுத்து ஒன்று நின்றால் போதாது; பொருள் தருமாறு ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கவும் வேண்டும். மண், மரம், வளர்ச்சி என்றால் தொடராகாது. சொற்கள் உதிரியாக நிற்கின்றன; ஒன்றையொன்று பொருளால் தழுவி நிற்கவில்லை. 'மண்ணில் மரத்திற்கு வளர்ச்சி' எனில் இச்சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்பதால் ஒரு பொருள் வெளிப்படுகிறது. இதனையே தழுவு தொடர் என்பர்.

வேற்றுமை எட்டா ? அஹா ?

'சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையை எட்டு என எண்ணும் இலக்கணிகள், எழுத்ததிகாரத்தில் உருபு இல்லாத ஈழுவாய், விளிவேற்றுமைகளை விட்டுவிட்டு ஆறு என்பர். வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள் ஆறு; வேற்றுமை விரித் தொடர்கள் ஆறு. முன்னதில் உருபு மறைந்திருக்கும்; பின்னதில் அது விரிந்து நிற்கும். இங்ஙனம் வேற்றுமைத் தொடர்கள் பன்னிரண்டு ஆகும்.

வேற்றுமைத் தொடர்கள்

வேற்றுமைத் தொடர்

புத்தகம் படித்தான்

கல் எறிந்தான்

இராமன் மனைவி

மதுரைப் பயணி

பாரதியார் இல்லம்

நாட்டு நடைமுறை

வேற்றுமை விரி

புத்தகத்தைப் படித்தான்

கல்லால் எறிந்தான்

இராமனுக்கு மனைவி

மதுரையிலிருந்து (வரும்)

பயணி

பாரதியாரது இல்லம்

நாட்டின்கண் (உள்ள)

நடைமுறை

வேற்றுமை அல்வழித் தொடர்கள் அல்லது அல்வழித் தொடர்கள்

மேலே கண்டவையல்லாத, பிறவாறு தொடர்ந்து நிற்கும் தொடர்களையெல்லாம் வேற்றுமையல்லாதவழித் தொடரும் தொடர்கள் என்றனர். எனவே அவைகள் அல்வழித் தொடர்கள் எனப்பட்டன. அல்வழித் தொடர்கள் பதினான்காகும். அவற்றுள் தொகைநிலைத் தொடர்கள் ஐந்து; தொகாநிலைத் தொடர்கள் ஒன்பது ஆகும். அவை வருமாறு;

- 1) குடிநீர், கடிநாய் — வினைத்தொகை
- 2) பெருந்தன்மை, கடுங்கோடை — பண்புத்தொகை
தமிழ்மொழி, வறுமை நோய் — இருபெயரொட்டுப்
பண்புத் தொகை
- 3) வெடிச்சிரிப்பு, கழுகுப்பார்வை — உவமைத் தொகை
- 4) செடிகொடி, இராப்பகல் — உம்மைத் தொகை
- 5) குறுந்தாடி, இரட்டைச்சடை — அன்மொழித் தொகை

இவை ஐந்தும் தொகைநிலைத் தொடர்களாகவே வரும். இவற்றை விரித்தால் வேறு தொடர்களாகிவிடும். குடிநீரை விரித்தால் குடிக்கின்ற நீர் எனத் தெரிநிலை வினையெச்சத்தொடராகும்; கடிய கோடை என விரித்தால் குறிப்புப் பெயரெச்சத்தொடராகும். பிறவும் இவை போல் வேறு தொடர்களாகிவிடும்.

அன்மொழித் தொகை

இவற்றுள் அன்மொழித் தொகை ஏனைய தொகை அடிப்படையில் வரும். தொடரின் புறத்தே அல்லாத சில சொற்கள் மறைந்து வரும். இலக்கியத்தில் மிகுதியும் பயன்

படும். இருமொழித்தொடரில் அமையும். இரட்டைச் சடை வந்தாள் என்றால் இரட்டை ஆகிய சடையை உடையவள் வந்தாள் என விரியும். இஃது பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகும். குறுந்தாடி வந்தான் என்றால் குறுமையான தாடியை உடையவன் வந்தான் எனப் பொருள்படும். பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

வெடிச்சிரிப்புக் கேட்டது என்றால் வெடி போன்ற சிரிப்புக் கேட்டது என்றாகும். உவமைத்தொகை. வெடிச் சிரிப்பு வருகிறான் என்றால் வெடி போன்ற சிரிப்பு என ஒரு தொகையும் சிரிப்பை உடையவன் என ஒரு தொகையும் வருகின்றன. இங்ஙனம் தொகையின் மேலும் ஒரு தொகையும் வருவதையே அன்மொழித்தொகை என்றனர். பூங்கொடி, மலர்க்கொடி (பூவைஉடைய கொடி, மலரை உடைய கொடி) என்பன வேற்றுமைத் தொகைகள். பூங் கொடி அசைந்தது என்றால் வேற்றுமைத் தொகை தவிரப் பிறிதெதுவும் தொகவில்லை (மறைந்து வரவில்லை). பூங் கொடி வந்தாள் என்றால் பூவையுடைய கொடி போன்ற பெண் வந்தாள் என்றாகும். வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை இது. வேற்றுமைத் தொகையின் மேலும் அல்லாத மொழிகள் தொக்கு வருவதையே இது சுட்டுகிறது.

தொகாநிலைத் தொடர்கள்

தொகாநிலை எனில் இடையே உருபோ, பொருளோ மறைந்து நில்லாமையைச் சுட்டும். முன்னர்க் கூறிய ஐந்தும் தொகையாக வருமென்றால், இவை ஒன்பதும் தொகாநிலையாகவே வரும்.

1) சாத்தன் வந்தான் — எழுவாய்த்தொடர்

2) முருகா வா	— விளித்தொடர்
3) படித்த மனிதர்	— பெயரெச்சத்தொடர்
4) படித்துத் தேறினான்	— வினையெச்சத்தொடர்
5) வந்தான் நண்பன்	— தெரிநிலை வினைமுற்றுத் தொடர்
6) பெரியன் அவன்	— குறிப்பு வினைமுற்றுத் தொடர்
7) மற்றொன்று	— இடைச்சொற்றொடர்
8) மாமனிதர்	— உரிச்சொற்றொடர்
9) தீ தீ	— அடுக்குத் தொடர்

உருபு தொக்கும் விரிந்துவரும் இாட்டைத் தோற்ற-
மின்றி இவை விரிந்து நிற்கும் இயல்பான ஒரே தோற்றம்
உடையவை,

அடுக்குத் தொடரை உற்று நோக்குங்கள். தீ என்பது
சொல். தீதீ என்பது தொடர். ஏன்? ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட
சொல் பொருள் தரும் வகையில் தொடர்ந்து நின்றால்
தொடராகும். அதனால் போபோ, தீதீ, பாம்புபாம்பு
என்பன தொடராகிவிட்டன.

சொற்கள் பொருள் உணர்ச்சியோடு தொடர்ந்து
நிற்பனவற்றை, இங்ஙனம் வேற்றுமைத் தொடர் என்றும்
அல்வழித் தொடர் என்றும் இரண்டு வகையாகப் பகுத்
துள்ளனர். வேற்றுமைத் தொடர்கள் தொகை நிலையில்
ஆறு; தொகா நிலையில் ஆறு; ஆகப் பன்னிரண்டாகும்.
அல்வழித் தொடர்கள் தொகை நிலையில் ஐந்து; தொகா
நிலையில் ஒன்பது; ஆகப்பதினான்காகும். இத்தொடர்கள்
அனைத்தும் வாக்கிய அமைப்பிற்குப் பயன்படுகின்றன.
இவை பொருள் வேற்றுமையுடையன; புணர்ச்சி வேற்று
மையும் உடையன. தலைக்கனம்—ஒற்று மிகுந்தது. செருத்

கைச் சுட்டும். தலை கனத்தது—ஒற்று மிகவில்லை. சிறு நோயைக் குறிக்கும்: முன்னது வேற்றுமைத் தொடராகும் (தலையினது கனம்); பின்னது அல்வழித் தொடர்—எழுவாய்த் தொடராக நிற்கிறது.

தமிழில் ஒரு மரபு

உயர்திணை என்று ஒன்றை வரையறைப்படுத்திக் கொண்டு, உயர்திணை அல்லாததை எல்லாம் அஃறிணை (அல் + திணை—அல்லாத திணை)—உயர்திணை அல்லாத திணை எனப் பாகுபாடு செய்வர்.

அகத்திணை என்று ஒன்றை வரையறைப்படுத்திக் கொண்டு, அகத்திணை அல்லாத எல்லாவற்றையும் புறத்திணை என்பர். வேற்றுமைத்தொடர் என ஒன்றை வரையறைப்படுத்திக்கொண்டு, வேற்றுமை அல்லாத எல்லாவற்றையும் வேற்றுமை யல்வழித் தொடர்—அல்வழித் தொடர் என்பர்.

தொகைநிலைத் தொடரும் தொகாநிலைத் தொடரும்

பிறிதொரு வகையாகப் பாகுபாடு செய்தால் தமிழில் தொகைநிலைத் தொடர்கள் பதினொன்றாகும்; வேற்றுமையில் தொகைநிலைத் தொடர்கள் ஆறு; அல்வழியில் ஐந்து.

தொகாநிலைத் தொடர்கள் பதினைந்தாகும்; வேற்றுமையில் தொகாநிலைத் தொடர்கள் ஆறு; அல்வழியில் ஒன்பது.

வாக்கியந்தைப் பிரித்துத் தொடர்காக்கிக் காணுதல்

கண்ணன் சென்னைக்குப் படிக்கச் சென்றான். அங்கு நன் மாணவன் என்ற பெயரெடுத்தான். பெரும் பதவிகளை

நனிவிரைவில் அடைந்தான். வாழ்வில் வெற்றி பெற்று
மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான்.

மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் பல தொடரமைப்புகள் உள்
ளன.

கண்ணன் சென்றான் — எழுவாய்த் தொடர்
சென்னைக்குச் சென்றான் — வேற்றுமைத்தொடர்
படிக்கச் சென்றான் — வினையெச்சத் தொடர்
நன்மானவன் — பண்புத் தொகைத்தொடர்
பெயரெடுத்தான் — வேற்றுமைத் தொகைத்தொடர்
பெரும்பதவிகள் — பண்புத் தொகைத்தொடர்
பதவிகளை அடைந்தான் — வேற்றுமைத்தொடர்
நனிவிரைவில் — உரிச்சொற்றொடர்
வாழ்வில் வெற்றி வேற்றுமைத் தொடர்
வெற்றி பெற்று — வேற்றுமைத்தொடர்
பெற்று வாழ்ந்தான் — வினையெச்சத்தொடர்
மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான் — வேற்றுமைத்தொடர்

இங்ஙனம் வாக்கியங்களில் சொற்கள் ஒன்றை ஒன்று
அடுத்து நின்றும், சிறிது விலகி இடைவிட்டு நின்றும்
பொருளால் ஒன்றையொன்று தழுவிநிற்கும். அவற்றைப்
பொருளுணர்ச்சிக்கு ஏற்பக் கொண்டு கூட்டித் தொடர்களைப்
பிரித்தறிய வேண்டும். இவை சில எழுவாயின் செயலையு
ம், சில செயப்படுபொருளின் வேலையையும், சில பயனி
லையின் பணியையும், சில அவற்றிற்குத் துணையாக,
நிற்கும் தொண்டினையும் செய்வன என அறிதல் வேண்டும்.

பயிற்சி

ஏதேனும் கதை, கட்டுரைகளில் உள்ள வாக்கியங்
களில் வேற்றுமைத் தொடர்களையும் அல்வழித் தொடர்

களையும் கண்டு, தனியே எடுத்தெழுதி, இன்ன தொடர் என்று குறிப்பிடுமாறு பயிற்சி தரவேண்டும்.

புதிய புதிய தொடர்களை மாணவர்களே படைத்து எழுதுமாறு பழக்கவேண்டும்.

பல வாக்கியங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைத் தொடர்களாகப் பிரித்து எழுதுமாறு பழக்கவேண்டும்.

வினா வாங்கி

- 1) தமிழ் மொழியின் தொடரமைப்புப் பற்றி விளக்குக.
- 2) வேற்றுமைத்தொடர் — சான்றுகாட்டி விளக்குக.
- 3) அல்வழித்தொடர் — சான்றுகாட்டி விளக்குக.
- 4) தொகைநிலைத்தொடர் — சான்றுகாட்டி விளக்குக.
- 5) தொகாநிலைத்தொடர் — சான்றுகாட்டி விளக்குக.
- 6) அடுக்குத்தொடர் — விளக்குக.
- 7) அன்மொழித் தொகை — விளக்குக.

உணை, பால், எண், இட இயைபு—வாக்கிய

அமைப்பு

சொற்கலப்பும் ஒலிக்கலப்பும்

தமிழின் வாக்கிய அமைப்பு இயல்பானது. ஒரு மொழியின் உயிர்ப்பு எது? உயிர் எது? என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு மொழியின் உயிர்ப்பு (மூச்சு) அதன் 'ஒலி' வடிவம். ஒலிக்கலப்பு மிக அதிகமானால் மொழி வடிவம் மாறிவிடும். தமிழிலிருந்து தெலுங்கும் கன்னடமும் மிகவேறுபடுவதற்கு அவற்றின் ஒலிக்கலப்பே தலைமையான காரணம். சொற்கலப்பை விடவும் ஒலிக்கலப்பே ஆபத்தானது. ஆங்கிலத்தில் நம் நாட்டு ஊர்ப் பெயர்களை எழுத நேர்ந்த

போதும், பொருட்பெயர்களை எடுத்துக் கொண்ட போதும் 'ஆங்கிலப் படுத்தியே' எடுத்துக் கொண்டார்கள். டமிள், டின்னவேலி, ட்ருவாடி, மெசுரா என்றிவ்வாறும் கட்ட மரான், மிளக்டண்ணி என்றிவ்வாறும் பேசினர்; எழுதினர். ஏன்? மொழியின் ஒலிப்பு மனிதனின் பழக்கவழக்கத் தோடு ஒட்டியது. ஒலிப்பை மாற்றினால் - பிற ஒலிப்பைக் கலந்தால் மொழி சிதைகிறது. அரிசியிற் கலந்த கற்களைப் பொறுக்கி எடுத்துவிடுவது போல், ஒரு மொழியிற் கலந்த பிறமொழிச் சொற்களைப் பிரித்தெடுத்து விடலாம். ஒரு மொழியிலேற்படும் ஒலிக்கலப்புப் பாலிற்கலக்கும் மோர் போன்றது; மூலப்பொருள் திரிந்து விடும்; பிரித்து எடுக்க முடியாது.

இன்று தமிழில் நடக்கும் போராட்டம் பிறமொழிச் சொற்கலப்பு மட்டுமே என்று எண்ணாதீர்கள். வடமொழி, ஆங்கில ஒலிப்புக்களைக் கற்றுக் கற்றுப் பேசிப் பேசித் தமிழில் அவற்றை நம்மையறியாமல் கலக்கிறோம். கட்டம் என்று சொன்னதைக் கஷ்டமென்கிறோம். பதற்றம் பதஷ்டமானது; குடு மிகவும் ஜூடு ஆகிவிட்டது; செல்வர் வட மொழித் தனவந்தர் என்ற சொல்லின் பழக்கத்தால் செல்வந்தர் ஆகிவிட்டார், தமிழில் 'செல்வந்தர்' என்ற சொல்லே கிடையாது. தமிழில் ஏற்பட்ட ஒலிக்கலப்பு ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, கூ என்ற ஐந்து கிரந்த எழுத்துக்களை நாம் ஏற்றுக்கொண்ட நாளிலிருந்து நிலைத்து விட்டது. அது தனி வரலாறு; ஆராய்ச்சி.

மொழியின் உயிர் அதன் வாக்கிய அமைப்பே

அடுத்து மொழியின் உயிர் எது எனப் பார்ப்போம். ஒரு மொழியின் உயிர் அதன் வாக்கிய அமைப்பேயாகும். ஒரு குடும்ப மொழிகளின் இன உறவை அறிவதற்குச்

சொற்களைவிடச் சொற்றொடர்களுையே, வாக்கியங்
களுையே அடிப்படைச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்வர்.
திராவிடமொழிகளில் மட்டுமின்றி இந்தியிலும் பிற சில வட
இந்திய மொழிகளிலும் கூடத் தமிழ்ச்சொற்றொடரமைப்பு
உள்ளமையை மொழியறிஞர் ஆராய்ந்து உள்ளனர். நாம்
எவ்வளவு முயன்றாலும் தமிழ்மொழியின் வாக்கியம், சொற்
றொடர் அமைப்புக்களைப் பெரிதும் மாற்றி விட முடியாது.
ஆயினும் சிறுசிறு அளவில் அடிப்படையாக அம்மாற்றமும்
நிகழ்ந்துதான் வருகிறது. வடமொழியுடன் பல நூற்றாண்டு
கள் பழகியதாலும், இப்போது ஆங்கிலத்துடன் பல நூற்
றாண்டுகள் பழகி வருவதாலும் தமிழ்த்தொடரமைப்பில்
சிற்சில நடை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை.
வடமொழியுடன் ஏற்பட்ட உறவில் சொற்கலப்பும் ஒலிக்
சலப்புமே மிகுதி; நடைக்கலப்புக் குறைவே. ஆங்கிலத்து
டன் ஏற்பட்ட உறவினால் சிற்சில இடங்களில் நடைக்
கலப்பும் காணப்படுகிறது. வண்டமிழ், தண்டமிழ் போல
ஆங்கிலத் தமிழும் இங்கே உலவுகிறது.

‘ஆங்கிலத் தமிழ்’

பயணிகள் வண்டியில் ஏறுமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படு
கிறார்கள் — பயணிகளை வண்டியில் ஏறுமாறு கேட்
டுக்கொள்கிறோம் என்பதே இயல்பான தமிழ். எனக்கு
வரவேற்புக் கொடுத்தார்கள் — என்னை வரவேற்றார்
கள் என்பதே தமிழ் நடை.

நான் மணிவிழாவிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டேன் —
கலந்து கொண்டேன் என்றால்தான் தமிழாகும்.

நான் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில்
பிஎச். டி. பண்ணுகிறேன் — பிஎச்.டி.க்கு ஆராய்
கிறேன் என்பதே நலம்.

நகரப் பெரியோர்கள் வருகை தந்தார்கள் — வந்திருந்தார்கள் என்றால் தமிழ்நடையாகும்,

சாமியை அலங்காரம் பண்ணினார்கள் — சாமியை அலங்கரித்தார்கள் என்றால் போதுமே.

இவைபோலச் சிந்தித்தால் ‘ஆங்கில நடை’ ஊடுருவலைக் கண்டு பிடிக்கலாம். திரு. வி. க. இதனை ‘ஆங்கிலத் தமிழ்’ என்றே நகையாடுவார். சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆங்கிலத்திற் சிந்தித்துத் தமிழில் எழுதும் போக்கைக் கடுமையாகத் தாக்குவார்.

தமிழைக் காக்கும் சாரியைகள், உருபுகள்

வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழி சொற்களைக் கலந்தாலும் தமிழ் தன் தொடராற்றலின் செறிவாலும் மரபாலும் மீண்டும் மீண்டும் ‘தமிழியல்பை’ மாற்றவிடாமல் தடுக்குமிடங்கள் பல உள. இதில் உருபுகள், சாரியைகளின் பணி பெரிது. தமிழைக் காக்கும் காவலர்கள் என்று இவற்றைக் குறிப்பிடலாம்,

டிரங்கை எடு

ஷோவுக்குப் போனேன்

புக்கில் தேடினேன்

கிளாகுக்குள் கிடந்தது

பாக்கெட்டுகள் எல்லாம்

நர்சுகள் ஸ்ட்ரைக்கில் ஈடுபடவில்லை

வேற்றுமை உருபைச் சேர்க்க வேண்டிய சூழல் வரும்போது டிரங்க், ஷோ, புக், கிளாட் என்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழியலாவதைக் கவனியுங்கள்.

டிரங்க் + ஐ = டிரங்கை

ஷோ + கு = ஷோவுக்கு

புக் + இல் = புக்கல்

கிளாஸ் + உள் = கிளாசுக்குள்

அதுபோலக் கள் உருபு சேர்க்கும் போதும் பாக்கெட் பாக்கெட்டு ஆகிக் கள்ளுடன் சேர்ந்து பாக்கெட்டுகள் ஆகிறது; நர்சு ஆகிக் கள் சேர்ந்து நர்சுகள் ஆகிறது.

சாரியைகள் சேர்ப்பதனாலும் பல ஆங்கிலக் கலப்புத் தொடர்கள் தமிழியல்பு பெற முந்துவதைக் காணலாம்.

ஈவினிங்கில் பார்க்கிறேன் (Evening)—ஈவ்னிங்—வி—என இ பெற்றது. கு, இல் எனக் குற்றுகரம், சாரியை வந்தன. பாயிண்டுபாயிண்டாக (Point)—உ, ஆக சாரியைகளும் உருபுகளும் தமிழை எளிமைப் படுத்த வந்து உதவுகின்றன.

இங்ஙனம் தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்தாலும் தொடர்களாக மாற்றும்போது அவை தமிழியல்புடையன வாக மாற முற்படுகின்றன.

எத்தனை பிறமொழிச்சொற்கள் கலந்தாலும் தமிழில் வாக்கிய அமைப்பு மட்டும் மாறுவதில்லை என்பதையும் உணரவேண்டும்.

நான் நேற்று நைட் செக்ஷண்ட் ஷோவுக்குப் போயிட்டு லேட்டாத்தான் வந்தேன்.

டவுன் பஸ்ஸைப் பிடித்து, காலேஜுக்குப் போயி ஒவ்வொரு கிளாஸா அட்டண்டு பண்ணிட்டு வீட்டுக்கு ரிடர்னாகிறதுக்குள்ளே டயர்டு ஆகிவிடுகிறது.

இவ்வாக்கியங்களில் ஆங்கிலச் சொற்கள் அளவுக்கு மீறிக் கலந்திருந்தாலும், தமிழ் வாக்கிய இயல்பு அப்படியே

உளது. ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்
போட்டு, மேற்கண்ட வாக்கியங்களைச் சொல்லிப் பார்த்
தாலே உண்மை விளங்கிவிடும்.

தினை, பால், எண், இடம்

தமிழில் வினைச்சொல்லின் ஆற்றல்

தமிழில் வினைச் சொற்களைக் கொண்டே, இருதினை.
ஐம்பால் இரண்டெண் மூவிடங்களைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

வினைச் சொற்களின் இறுதி நிலைகளே அனைத்தை
யும் உணர்த்திவிடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

எடுத்துக்காட்டு :

வந்தான் - உயர்தினை, ஆண்பால், ஒருமை,
படர்க்கை.

தன்மை, முன்னிலையில் மட்டும் ஆணா, பெண்ணா
என்பது தெரியாது; சூழல்நோக்கி உணரவேண்டும். ஆங்
கிலத்தில் படர்க்கை ஒருமைக்கு மட்டும், She comes, He
runs என 's' சேர்த்து உணர்த்தப்படும். பொதுவாக come
run என்றால் தினை, பால் உணர்த்தப்படுவதில்லை.
மேலும் படர்க்கையிலும் நிகழ்காலத்திற்கு ஒரு விதி; இறந்த
காலத்திற்கு வேறுவிதி, படர்க்கை ஒருமைக்கு ஒருவிதி;
பன்மைக்கு ஒரு விதி.

I run	I ran
You run	You ran
He runs	He ran
He runs	They run

இவ்வேறுபாடுகளை நுட்பமாக உணர்ந்தே ஆங்கிலத்
தைக் கற்க வேண்டும். வடமொழி, இந்தி, முதலிய
மொழிகளில் சொற்களுக்கே ஆண்பால், பெண்பால்

வேறுபாடுண்டு. இலை, குழை, தழை என்ற ஒருபொருட் சொற்களில் ஒரு சொல் ஆண்பால் என்றும், மறுசொல் பெண்பால் என்றும் கூறப்படும். இவையெல்லாம் மிகவும் கவனமாக நினைவு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியவையாகும். தமிழில் இடர்ப்பாடு அதிகம் இல்லாததால் பிழைகளும் அதிகமாக ஏற்படுவதில்லை.

அவன் வந்தான் — அவள் வந்தாள் — அவர் வந்தார் — அது வந்தது — அவை வந்தன.

நான் வந்தேன், நீ வந்தாய், அவன் வந்தான்.

எழுவாயும் பயனிலையும் இயைபுடையனவாய் இருக்க வேண்டும். நீண்ட வாக்கியங்களிலும் இதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

உளது, உண்டு, உள

அஃது உளது, அஃது உண்டு, அவை உள.

எல்லாவற்றையும் 'உண்டு' என்று கூறுவது தவறு. ஆனால் இன்று கறிவகைகள் உள என்றால் பண்டிதநடை என்று கருதப்படுகிறது. வண்டிகள் உண்டு, கறிவகைகள் உண்டு என்றே கூறலாம் என்பர். பிற்கால இலக்கண நூல்களும் இதை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டன. ஆயினும் ஆங்கித்தில் சிறு மாற்றத்தையும் ஏற்காதது போல், நாமும் ஏன் கண்டிப்பாக இருக்கக் கூடாது?

அன்று, அல்ல, அல்லன்

நீங்கள் சொல்வது முறையல்ல

அது நல்லதல்ல

அவர்கள் தமிழர்கள் அல்ல

இவன் நல்லவன் அல்ல

நான் பெரியவன் அல்ல

‘உண்டு’ என்ற சொல்லைப் போலவே ‘அல்ல’ என்ற சொல்லும் பொதுவாக அனைத்திற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

நீங்கள் சொல்வது முறையன்று
அது நல்லதன்று
அவைகள் நல்லவை அல்ல
அவர்கள் தமிழர்கள் அல்லர்
இவன் நல்லவன் அல்லன்
நான் பெரியவன் அல்லன்

இப்படி எழுதினால் செந்தமிழ் நடையாகி விடுமாம். ஆங்கிலத்தில் படர்க்கை ஒருமையில் ‘s’ சேர்த்து எழுதினால் பண்டித ஆங்கிலம் என்றா கேலி செய்கிறார்கள்? இடையுருபுகளை (Preposition) இடம் நோக்கிப் போட்டால் செவ்விய ஆங்கிலம் என்றா நகைக்கிறார்கள்? அங்கே தவறு செய்தால் வெட்கப்படுகிறார்கள். இங்கே தவறாக எழுதிவிட்டு, முறையாக எழுதுகிறவர்களைக் கேலி செய்கிறார்கள். ‘தமிழ் வாழ்க’ என்றால் மட்டும் தமிழ் வாழுமா? எண்ணிப்பாருங்கள்.

சில மரபுகளைத் தெரிந்துகொண்டால் தவறு குமா?

நாங்கள் எல்லோரும்
நீங்கள் எல்லீரும்
அவர்கள் எல்லாரும்

எனத் தமிழில் ஒரு நுட்பமான வேறுபாடுண்டு. அதை இன்று எல்லோரும் பின்பற்றாவிட்டாலும், ஒருசிலராவது பின்பற்றினால் நம் எல்லோர்க்கும் நல்லதுதானே? நீங்கள் எல்லீரும் இதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டீர்களா?

அவனிடம் சென்றான்
என்னிடம் வந்தான்
பூ எடுத்தான்
தளிர் கிள்ளினான்
களை பறித்தான்

என இவ்வாறு இடம் நோக்கி வினைச்சொற்களை மாற்றி ஆனும் மரபு தமிழில் உளது. இப்படிப்பட்ட மரபுகளை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்தால் என்ன? பொழுது போக்காகப் படித்துப்பார்த்தால் என்ன?

ஒரு, ஓர்

ஆங்கிலத்தில் சொல்லின் முதலெழுத்து உயிரன்றேல் 'A' என்பது வரலாம் (A Book). முதலெழுத்து உயிராயின் 'An' என்பது வரவேண்டும் (An animal). இதில் மாற்றமே கிடையாது. மாற்றியெழுதினால் குற்றம் என்று, எழுதிய வரைக் கேலிசெய்வர்; எழுதியவர் வெட்கப்படுவார்.

தமிழிலும் ஒரு புத்தகம், ஓர் இலை என்று உயிர்மெய்யெழுத்து முன்வரின் ஒரு என்றும், உயிரெழுத்து முன்வரின் ஓர் என்றும் எழுத வேண்டும். இரு, ஈர் என்பனவும் அவ்வாறே வரும். “ஈருடல் ஒருயிர்” என்பது காண்க. இரண்டு என்ற சொல்லாயின் இரண்டு புத்தகம், இரண்டு இலை என இரண்டிற்கும் பயன்படுத்தலாம். இஃது ஒன்றும் நாம் ஆங்கிலத்தைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொண்டதன்று. தொல்காப்பியரே இதற்கான விதி கூறியுள்ளார்.

முதலீர் எண்ணின்முன் உயிர்வரு காலைத்
தவலென மொழிப. உகரக் கிளவி
முதனிலை நீடல் ஆவயி னான (தொல். 455)

ஆனால் இன்று ‘ஒரு வீடு ஒரு மனிதன் ஒரு உலகம்’ என்று ‘ஒரு’ பயன்படுத்தப்படுகிறது. எல்லா இடத்திலும்

‘ஒரு’ என்பதையே ஆள்வர். ‘ஓர்’ என்று போட்டால் பண்டித நடை ஆகிவிடுமாம். மாற்றி எழுதியவரை யாரும் கேலி செய்வதில்லை; மாறாகத் திருத்துகின்றவரை நகை யாடுகின்றனர். செவ்விதாக எழுதுபவர்தான் வெட்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

‘A animal’ என்று எழுதினால் ஆசிரியர் அடித்து விடுகிறார். மாணவன் உடனே திருத்திக்கொள்கிறான். அதிகாரி ‘N’ விட்டுப்போய்விட்டது (An என்பதில்) என்று வெட்கித் தலைகுனிகின்றார். தமிழில் ‘ஒரு உலகம்’ என எழுதிவிட்டு இம்முவருமே பிழை என உணர்வதில்லை; வெட்கப்படுவதில்லை; திருத்திக்கொள்வதும் இல்லை.

ஆர், அரு, அரிய என்பன அருமையுணர்த்துவன.

ஆரிடர் அரும்பொருள்	அரிய இடர் அரிய பொருள்
ஆரஞர் அருஞ்செல்வம்	அரிய அஞர் அரிய செல்வம்
ஆருயிர் அருந்துயர்	அரிய உயிர் அரிய துயர்
ஆரெயில் அருநலம்	அரிய எயில் அரிய நலம்

மேற்கண்ட தொடர்களைப் பார்த்தால் ஒருண்மை விளங்கும். உயிர் முதன்மொழி வரின் ‘ஆர்’ என்பதும், உயிர் மெய் முதன்மொழி வரின் அரும் என்பதுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன; மாற்றிப் பயன்படுத்துவதே இல்லை. அரிய எனக் குறிப்புப் பெயரெச்சமாக வரும்போது வேறுபாடின்றி வழங்கப்படுகிறது.

பேர், பெரு, பெரிய, என்பன பெருமையுணர்த்துவன.

பேராசிரியர் பெரும்பொருள்	பெரிய ஆசிரியர்
பேராதரவு பெருங்கடல்	பெரிய பொருள்

பேருலகம் பெருந்துணை	பெரிய ஆதரவு
பேரணி பெருநலம்	பெரிய கடல்
பேரிடர் பெருவழித்துறை	பெரிய உலகம்
	பெரிய துணை
பேரின்பம் பெருஞ்செல்வம்	பெரிய இன்பம்
	பெரிய செல்வம்

மேற்கண்ட தொடர்களைப் பார்த்தாலும் ஒருண்மை புலனாகும். உயிர் முதன்மொழி வரின் 'பேர்' என்பதும் உயிர்மெய் முதன்மொழி வரின் 'பெரும்' என்பதுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன; மாற்றிப் பயன்படுத்தும் மரபு தோன்றவே இல்லை. பெரிய எனக் குறிப்புப் பெயரெச்சமாக வரும்போது வேறுபாடின்றி வழங்கப்படுகிறது.

ஒரு, ஓர் என்ற அடைமொழிகளையும் இவ்வாறு உயிர் முதன்மொழி, உயிர்மெய் முதன்மொழி பார்த்துப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது இப்போது மேலும் தெளிவுபடுகின்றதன்றோ?

அஃது, இஃது

இதனைப்போல் உயிர் முதன்மொழி வரின் அஃது இஃது என்ற சுட்டையும் உயிர்மெய் முதன்மொழி வரின் அது, இது என்ற சுட்டையும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று தொல்காப்பியரே கூறுகிறார் (தொல். 423, 424)

அஃது ஒரு புத்தகம்	—	அது நல்ல புத்தகம்
இஃது ஒரு வீடு	—	இது படித்த புத்தகம்
இஃதோர் உயிர்	—	இது நல்ல உயிர்

ஆகும், ஆவர், ஆவார்

இராமாயணத்தை எழுதியது கம்பர் ஆகும் என்பது தவறு.

இராமாயணத்தை எழுதியவர் கம்பர் ஆகும் என்பதும் தவறு.

இராமாயணத்தை எழுதியவர் கம்பர் ஆவார் என்பதே முறையாகும்.

அது நல்ல நடைமுறை ஆகும்; அவர்கள் நல்லவர்கள் ஆவர்; அவர் ஒரு சான்றோர் ஆவார். படர்க்கைப் பன்மையில் ஆவரும், படர்க்கைச் சிறப்புப் பன்மையில் ஆவாரும் பயன்படுதல் காணலாம்.

எழுதிப்படிப்பது நல்ல பழக்கம் ஆகும்.

ஒரு முறை எழுதுவது பத்துமுறை படிப்பதற்குச் சமம் ஆகும் தாய்மொழிக் கல்வி நாட்டுக்கு நலந்தருவதாகும்

} ஆகும்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் பெரும்புலவர்கள் ஆவர் மொழியியலறிஞர்கள் அறிவியற்புலவர்கள் ஆவர் சப்பானியர்கள் பெரும் உழைப்பாளிகள் ஆவர்

} ஆவர்

அவர் ஒரு தலைவர் ஆவார்
கம்பர் பெரும்புலவர் ஆவார்
பாரதியார் ஒரு தேசியக் கவிஞர் ஆவார்

} ஆவார்

இவை சில நடைமரபுகள்தான்; எனினும் இம் மரபுகள் பேணப்படவேண்டும்.

வாசிப்பது, வாசிப்பவர்

நம் வானொலியில் செய்திகள் வாசிப்பவர் பெருந்தவறு செய்து வருகின்றனர். “செய்திகள்; வாசிப்பது கண்ணன்” என்று தொடங்குகின்றனர். ‘வாசிப்பது-செய்தி’ என்றால் பொருத்தம். வாசிப்பவர் ஓர் உயிருள்ள மனிதர். அவரெப்படி

அஃறிணையாவார். ஆங்கிலத்தில் பி.பி.சி, (B.B.C.) யை இவர்கள் கேட்கட்டும்; அமெரிக்கக் குரலோசையை (Voice of America) இவர்கள் உற்றுக் கேட்கட்டும். அங்கே ஒரு சிறு பிழைகூட இன்றி ஆங்கிலத்தில் செய்திகள் ஒலிபரப்பாகின்றன. அங்கு செய்தி ஒலிபரப்புகளைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பிழையற்ற ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இங்கு பிழையான தமிழைப் பரப்பிக் கேட்பவர்களையும் பிழை செய்யத் தூண்டுகிறார்கள். நம் 'செய்தி ஒலிப்பரப்பில்' காணும் ஒருமை, பன்மைப்பிழை; ஒலிப்புப்பிழை போன்ற வற்றைப்பார்த்தால் 'வாசிப்பதுகண்ணன்' என்பது பொருத்த மாய்க்கூடத் தோன்றும். நம் நாட்டுச் செய்திகளை வாசிப்பவர் மனிதர் ஆகும் காலம் விரைவில் வரவேண்டும்.

அங்கு நிற்பது எது? நீங்கள் படிப்பதை நிறுத்துங்கள் - இததொடர்களில் நிற்பது, படிப்பது என்பன வினையால ணையும் பெயர்கள்.

நிற்பது கூடாது; படிப்பது நல்ல பழக்கம் - இத்தொடர் களில் அவை தொழிற்பெயர்கள். நிற்பல், படித்தல் என்று பொருள்படும்.

வாசிப்பது பெத்தபெருமாள் என்பது வினைமுற்றுத் தொடர் - செய்திகளை வாசிப்பது பெத்தபெருமாள் என்றா கிறது. பெத்தபெருமாள் வாசிப்பது என்றும் எழுவாய்த் தொடராக இதை மாற்றிச் சொல்லலாம். திணை, பால், எண், இட இயைபு வேண்டும் என்ற தமிழ் இலக்கண முறைப்படி பெருமாள் வாசிப்பவராகத்தான் இருக்க முடியும்; இருக்க வேண்டும். அவர் 'வாசிப்பதாகவே' எத்தனை காலத்திற்கு இருப்பாரோ? நாம் பிழைபட எழுதிப்பேசி அதை உலகறிய ஒலிபரப்பவும் செய்கிறோம் என்றால் அதற்காக வெட்கப்படுவதா? பெருமைப்படுவதா?

ஒருமை, பன்மை

தமிழில் ஒருமை பன்மை மயக்கம்தான் பெரும் மயக்கமாக உளது. படித்தவர்களும் அதில்தான் தவறு செய்கிறார்கள். ஆய்வேடுகளிலும் இம் மயக்கம் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது.

கம்பர் தன் கற்பனைத்திறத்தால் உயர்கிறார் என்பது தவறு. 'கம்பர் தம் கற்பனை' என வருதல் வேண்டும். அவர் தன் மனப்போக்கின்படி நடக்கிறார். இங்கும் 'தம்' என்பதே வரவேண்டும். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் இதில் தவறு செய்கிறார்கள். பெரும்பான்மையானவர் செய்தால் தவறு முறையானதாகிவிடுமா?

தன்னலம்—ஒருவரது சுயநலம். (தன் + நலம்)

தந்நலம்—பலரின் சுயநலம். (தம் + நலம்)

அவர்கள் தந்நலம் உடையவர்கள் என்றே எழுதவேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் 'தன்னலம்' என்று ஒரே மாதிரியாக எழுதுவது தவறு.

என்றன் உயிரே, தமிழே—(என் + தன்)

எந்தம் உயிரே, தமிழே— எம் + தம்)

தமிழைச் சிறப்பாகப் படித்தவரும் கூட எந்தன் (எம் + தன்) என்று பன்மையையும் ஒருமையையும்

கலந்தே எழுதுகிறார். அது தவறு.

அவர்கள் நல்லவர்கள் அல்லர்

அவைகள் நல்லவைகள் அல்ல

உயர்திணைப்பன்மைக்கு உயர்திணைப் பன்மை முடியும் அஃறிணைப் பன்மைக்கு அஃறிணைப் பன்மை முடியும் கொடுப்பதே நலம். ஆங்கிலத்தில் They don't like it, He doesn't like it என்று படர்க்கைப் பன்மை ஒருமை

கட்கேற்ப வினையாட்சியில் வேறுபடும். இங்கும் நல்லவர் அல்லர், நல்லவை அல்ல, நல்லது அன்று என்று எழுதினால்தான் தமிழாகும். தமிழ் இதழ் ஆசிரியர்கள் தமிழில் மயக்கம்பட மாற்றி எழுதிப் பழக்கமாகிவிட்டது என்றால் சும்மா விடலாமா? ஆங்கிலத்தில் தவறு செய்தால் செவிகளில் அல்லவா அறைகிறோம்?

நூல்கள் அனைத்தும் படிப்பதற்குச் சுவையாய் இருக்கிறது.

பனைமரமும் தென்னைமரமும் மேல்நோக்கி வளர்கிறது

இவை எப்படி முறையாகும்? அஃறிணை ஒருமை பன்மை இரண்டிற்கும் ஒருமை முடிபே கொடுப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. இருக்கின்றன, வளர்கின்றன என்றல்லவா இவை முடியவேண்டும்?

பயிர்கள் செழித்துக் காணப்படுகின்றன.

பழங்கள் கனிந்து காணப்படுகின்றன.

வீடுகள் அமைப்பாய் உள்ளன.

கண்கள் படபடவென்று தடிக்கின்றன.

இவ்வாறெழுதுவதே முறையாகும்.

எழுவாய்க்கேற்ற பயனிலை வரவேண்டும்; இடையில் வரும் வினையாலணையும் பெயர்களும் எழுவாய்க்கேற்பவே அமையவேண்டும்.

படங்கள் நல்லதல்ல—தவறு

படங்கள் நல்லன அல்ல—சரி

நீங்கள் சொல்வன நடைமுறைக்கு ஏற்றதன்று - பிழை

நீங்கள் சொல்வன நடைமுறைக்கு ஏற்றன அல்ல

—முறை

அங்கிருந்து வரும் தகவல்கள் பெரிதும் அச்சம்

தருவதாய் இருக்கிறது—தப்பு

அங்கிருந்து வரும் தகவல்கள் பெரிதும் அச்சம்

தருவனவாய் இருக்கின்றன—நன்று

“சமய வளர்ச்சி, சமுதாய நலம் பற்றிய சிக்கலும் இந்நூலில் நன்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன.” இதில் சமய வளர்ச்சி, சமுதாயநலம் என்ற பன்மை முடிபு தரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஊன்றி நோக்கினால் இவ்வாக்கியத்தின் எழுவாய் ‘சிக்கல்’ என்பதே. எனவே ஆராயப்பட்டுள்ளது என ஒருமை முடிபு கொடுப்பதே செவ்விதாகும்.

தடைகள் கிடையாது

செய்தித்தாள்கள் வராது

புத்தகங்கள் கிடைக்கப்பெறாது

வண்டிகள் ஓடாது

இவை வழக்கமாய்ச் செய்யும் தவறுகள்

தடைகள் கிடையா

செய்தித்தாள்கள் வாரா

புத்தகங்கள் கிடைக்கப்பெறா

வண்டிகள் ஓடா

என்பனவே முறையானவையாகும்.

எதிர்மறைப் பன்மை வினைமுற்றுக்களைச் சொல்லிச் சொல்லி, எழுதி எழுதிப் பழகவேண்டும். கூட்டத்தில் முக்கால்வாசிப் பேர் மூக்கை அரிந்துகொண்டதைப் பார்த்து, நாமும் மூக்கை வெட்டிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எதிர்மறைப் பன்மைகளை முறை தவறியே அனைவரும் எழுதுகின்றனர். ஓ டா, வாரா என்றால் பண்டித நடையாகிவிடுமாம். அட கடவுளே!

எழுவாய், பயனிலை

ஒரு வாக்கியத்தில் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படு பொருள் இவையென மாணவனுக்கு நன்கு தெரிந்திருக்க

வேண்டும். இன்றேல் அவற்றின் இயைபறிந்து, வாக்கியங்களைப் பிழையின்றி எழுத முடியாது. எழுவாய், பயனிலை பற்றிய இலக்கண வகுப்பில் கருத்தின்றி இருந்த மாணவனைப் பரிதிமாற்கலைஞர் கடிந்து, வகுப்பை விட்டு வெளியேற்றினார். அது பற்றிய வாழ்க்கைக்குறிப்பு வருமாறு: “தாம் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது ஓர் மயம் ஒரு மாணவன் பாடத்தில் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்தமையால், அவனை விளித்து, ‘நமது சொற்பொழிவைப் பொருட்படுத்த விரும்பாத நீ இங்கிருந்து எழுவாய்; நீ ஈண்டு இருத்தலால் உனக்கோ பிறர்க்கோ பயனிலை; இவணிருந்து உன்னாற் செயப்படு பொருளிலை; ஆதலான் வகுப்பினின்றும் வெளியேறுக’ என்று கூறிப் பரிதிமாற்கலைஞர் தம் மாணவனை அப்புறப்படுத்தினார்”

-பரிதிமாற் கலைஞர் நூற்றாண்டு
விழாமலர், ப. 107

பயிற்சி

தமிழில் கலந்துள்ள ‘ஆங்கிலத் தமிழ்நடை’ பற்றி ஒவ்வொரு மாணவனும் இரண்டு மூன்று உதாரணங்களேனும் கண்டுபிடித்து எழுதச் செய்யவேண்டும்.

தமிழில் ஒரு கதையைப் படித்தால், செய்தித்தாளைப் புரட்டினால் அவற்றில் ஒருமை பன்மை மயக்கங்கள் ஏராளமாய்க் காணப்படும். அவற்றைத் தேடித்தொகுத்துப் (குறைந்தது பத்து வாக்கியங்கள்) பிழை நீக்கி எழுதிக் காட்டுமாறு மாணவர்களைப் பணிக்கவேண்டும்.

வினாவங்கி

- 1) வேற்றுமையுருபு சாரியைகளால் பிறமொழிச்சொற்கள் தமிழ்ப்படுத்தப்படும் பாங்கிற்கு இரண்டு சான்றுகள் காட்டுக.

- 2) தமிழில் பிறமொழிச் சொற்களைக் கலக்க முடியும்; ஆனால் வாக்கிய அமைப்பை மாற்றமுடியாது— விளக்குக.
- 3) திரு. வி. க. 'ஆங்கிலத் தமிழ்' எனக் கூறும் ஆங்கில நடைக்கலப்பைச் சான்று காட்டி விளக்குக.
- 4) தமிழில் வினைச் சொல்லின் சிறப்பு யாது?
- 5) ஒருமை பன்மை மயக்கமே இக்காலத் தமிழில் மிகுதி — சான்று காட்டுக.
- 6) உண்டு, உளது, உள-எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும்?
- 7) அன்று, அல்ல, அல்லன் — வாக்கியங்களில் பிழையின்றி அமைத்துக் காட்டுக.
- 8) ஒரு, ஓர்—வேறுபாட்டை விளக்குக.
- 9) வாசிப்பது, வாசிப்பவர்—எது முறை? விளக்குக.

மிரித்தெழுதுதல். சேர்த்ெழுதுதல் —

வாக்கிய அமைப்பு

ஒரு வாக்கியத்திலோ அல்லது தொடரிலோ சொற்கள் சேர்ந்து நின்றே பொருள் தரமுடியும். தமிழில் புணர்ச்சியிலக்கணமே இன்றியமையாதது. ஆங்கிலத்தில் ஒலிப்பு இலக்கணம் பற்றி எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறோம்? Conduct என்ற சொல்லை, 'கண்டக்ட்' என ஒலித்தால் ஒரு பொருள். 'காண்டக்ட்' என ஒலித்தால் பிறதொரு பொருள். தமிழில் ஒலிப்பில் இடர்ப்பாடே இல்லை. ஆனால் புணர்ச்சியில் மாற்றம் ஏற்பட்டால் பொருள் வேறுபட்டு விடும். கல்கண்டு வேறு; கற்கண்டு வேறு, கல்கண்டு தின்றால்

இனிக்குமா ? கற்கண்டு தின்றால் இனிக்குமா ? பல்பொடி என்றால் பல்பொடியாகிப் போனதைக் குறிக்குமே தவிரப் பற்பொடியைக் குறிக்குமா? பல்லுக்குப் பயன்படுத்தும் பொடி பற்பொடி. நான்காம் வேற்றுமைத்தொகைநிலைத்தொடர். பல்பொடி என்பது 'பல்லைப் பொடிசெய்' என்றாகும். வாள் பிடி-வாட்பிடி. வேறுபாடு உண்டு. வாளைப்பிடி என ஏவுவது முன்னது; வானினது பிடி (வாட்பிடி) பின்னது.

கல்கோயில், நல்தமிழ், சொல்தொடர், வாள்கண் என்றெல்லாம் இன்று பிரித்து எழுதுகிறார்கள். கற்கோயில், நற்றமிழ், சொற்றொடர், வாட்கண் என்றுதான் எழுத வேண்டும்.

'பன்மணிமாலை' என்பது ஒரு நூல் வகை. 'பன்மணி மாலை' என்றால் சிரிப்புக்கு இடமாகும். நால்மணி மாலையா? நான்மணிமாலையை இனி மாற்றுவது தகாது.

கற்றரையில் கிடந்தது

கல் தரையில் கிடந்தது

பொருள்வேறுபாடு இருப்பதால், கடினமான சில புணர்ச்சிகளையும் தெரிந்து வைத்துக் கொள்ளலே நலம். சொற்றொடர் என்பதைச் சொல்தொடர் என மாற்றுவது அறிவினம். தொடரில் சொற்கள் ஒன்றை ஒன்று தழுவி நிற்க வேண்டும். அந்தச் சொற்றொடரையே பிரித்தால் 'தழுவிநிற்குமா'?

நெற்பயிர், கற்கோயில், முட்செடி, தண்ணீர், பந்தற் கால், விடியற்காலம், பாற்குடம் என்பன இன்றும் அவ்வாறே வழங்கவில்லையா? முள்செடி, தண்ணீர் என்றா பிரித்துப் சுகிறோம்? எழுதுகிறோம்?

கீழ்வரும் சில தொடர்களைப் படித்தால் நாம் அன்றாட வாழ்வினும் சொற்களைக் கூட்டி ஒலிப்பது புலனாகும்.

அ + உயிர் = அவ்வுயிர்

இ + எழுத்து = இவ்வெழுத்து

அ + நாடு = அந்நாடு

தகுந்தால் + போல் = தகுந்தாற்போல்

எவ்வாறு + எனின் = எவ்வாறெனின்

வந்த + உடன் = வந்தவுடன்

மா + இலை = மாவிலை

தீரு + ஆவினன்குடி = தீருவாவினன்குடி

கூலி + ஆள் = கூலியாள்

கை + எழுத்து = கையெழுத்து

பூ + அரசு = பூவரசு

அங்கு + அங்கு = அங்கங்கு

என்றும் + என்றும் = என்றென்றும்

உழுது + உண்டு = உழுதுண்டு

எழுந்து + இரு = எழுந்திரு

நல் + நெறி = நன்னெறி

பொன் + நாடு = பொன்னாடு

என் + துணையும் = எட்டுணையும்

நால் + நூறு = நானூறு

இன்று எளிமை கருதிப் பிரித்தெழுதும் பழக்கம் மிகுந்து வருகிறது. பொருள் வேறுபடுமிடங்கள் தவிரப் பிறஇடங்களில் ஓரளவு பிரித்தெழுதுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. ஆயினும் நாம் பெற்றுள்ள ஈராயிரம் ஆண்டு இலக்கியச் செல்வமும் தமிழ்மொழி இயல்பும் இடமறிந்து சேர்த்தெழுதுவதிலேதான் உளது. காலத்திற்கேற்பப் பிரித்

தெழுதினாலும் பிரித்தெழுதுவதையும் சேர்த்தெழுதுவதையும் நூற்றுக்கணக்கான உதாரணங்கள் மூலம் நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். தமிழில் அஃதொன்றும் கடினமன்று.

விளக்கும் ஆறு

விளக்குமாறு-விளக்கும் ஆறு விளக்கும். ஆறு என்றால் விளக்கும் விதம். பிரித்தறியும் மொழியாற்றலின் இன்றியமையாமையைக் கீழ்வரும் நிகழ்ச்சி விளக்கும். “ஒரு மாணவன் இடக்கர் வினா ஒன்றை வகுப்பில் கேட்டபோது, அவ்வினாவிற்கு விடை வகுப்பிலேயே அளிக்க முடியாதாகையால், ஆசிரியர் சாத்திரியார் ‘உனது வினாவிற்கு இப்போது விடையளிக்க இயலாது ; அதை உனக்கு விளக்குமாற்றால் விளக்குதும்’ என்றுகூறினார். அதன்பிறகு அந்த மாணவன் அப்பழக்கத்தைக் கைவிட்டான் என்பதில் வியப்பில்லை.” (பரிதிமாற் கலைஞர் நூற்றாண்டு விழாமலர், ப. 112)

கை மாறு	— கையின்கண் உள்ளமாறு
கைம்மாறு	— உதவிக்கு நன்றி
செய்நன்றி	— செய்யும் நன்மை
செய்ந்நன்றி	— செய்த நன்றிக்குப் பதில் நன்றி
மெய்மறந்து	— உண்மையை மறந்து
மெய்ம்மறந்து	— தன்னை மறந்து

இங்ஙனம் தமிழ்த்தொடர்கள் பலவற்றை இனங்கண்டு எழுதவேண்டும். கற்றவாகளே இவற்றில் பிழைபட எழுதுவதைப் பார்க்கிறோம். பொய்மை வேறு, பொய்ம்மைவேறு

முன்னது பொய்யானமை; பின்னது பொய்யின் தன்மை.
மெய்மையும் மெய்ம்மையும் அவ்வாறே.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மறை”

கொழுநற் றொழுதெழுவாள் என்பது கடினமான
புணர்ச்சியாக இருக்கிறது. அதனால் கழகப் பதிப்பிற்கூட
‘கொழுநன் தொழுதெழுவாள்’ (குறள். 55) என்று பிரித்
துப் போடுகிறார்கள். கொழுநனைத் தொழுது காலையில்
எழுவாள் யாரோ, அவளே கற்புடைய பெண். கொழு
நனைத்தொழுது என்பது கொழுநற்றொழுது எனவரும்.
‘கொழுநன் தொழுது’ என்று பிரித்தால், காலையில் கொழு
நன் எழுந்து மனைவியைத் தொழுதபின் அவள் எழுவாள்
என்று பொருள்பட்டுவிடும். கொழுநன் தொழுது, பிறகு
அவள் எழுவாள் எனல் முறையாகுமா?

இதுபோல் எண்ணிப் பார்த்தால் புணர்ச்சி இலக்கணப்படி
சேர்த்தெழுதுவதன் இன்றியமையாமையை நாம் தெளிவாக
உணரமுடியும். புணர்ச்சி இலக்கணத்தையே நாம் படிக்க
வேண்டாம். தமிழில் புணர்ச்சியிலக்கணம் இன்றியமையா
தது என்பதை மட்டுமாவது நாம் உணர்ந்து வைத்துக்
கொள்ளக் கூடாதா?

பிரித்தெழுதுவதால் பொருள் சிதையா இடங்களும் உள்.
எளிமையாய்ப் பொருள் உணர வழியுளதேல், பொருள் கெடா
மல், ஓசை சிதையாமல் செய்யுளில் கூடத் தொடர்களைப்
பிரித்தெழுதலாம்.

குற்றமில்லை—குற்றம் இல்லை
வாட்டடங்கண்—வாட் தடங்கண்
நாட்காட்டி.—நாள்காட்டி.

ஒப்பில்லை—ஒப்பு இல்லை
 முட்டாட்டாமரை முள்தாட்டாமரை
 அவன் வருவே னென்றுரைத்தான்
 அவன் வருவேன் என்று உரைத்தான்
 எழுதரிய பழங்கலைகள் பலவுளவாம்
 எழுத அரிய பழம் கலைகள் பல உளவாம்

பிரித்தெழுதுமிடங்களைச் சேர்த்தெழுதவும், சேர்த்தெழுதும் இடங்களைப் பிரித்தெழுதவும் என நூறுநூறு தொடர்களிற் பயின்றால் போதும். பிறகு மாணவர்கள் ஆசிரியர்கட்குக் கருத்துரை கூறும் அளவு பயிற்சி பெற்று விடுவர். தமிழ் அவ்வளவு எளிமையானது; இனிமையானது.

பொன்னன்று
 மண்ணன்று

என்பன இரு வகையாகப் பிரிக்கத் தக்கன. பொன் + அன்று; பொன் + நன்று எனவும், மண் + அன்று; மண் + நன்று எனவும் இவை பிரிக்கப்படும். எனவே இடம் நோக்கிப் பிரித்தே எழுதுவது பொருளுணர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும்.

டி.கே.சி. செய்ய விரும்பிய சிந்திருத்தம்

புணர்ச்சி இலக்கணத்தில் டி.கே.சி. ஒரு மாறுதல் செய்யத் தொடங்கினார். கல்த்தரை (கற்றரை), வாள்த் தடங்கண் (வாட்டங்கண்) பால்க் குடம் (பாற்குடம்). கள்க்குடி (கட்குடி) என்றிவ்வாறு புதிய புணர்ச்சிகளைக் கோண்டு வந்தார். மேலோட்டமாக எண்ணிப்பார்த்தால் இஃது ஏற்கத்தக்கதுபோல் தோன்றும். ஆனால் பல நூற்றாண்டு கண்ட ஒரு மொழியில், எளிதாக ஒரு மாறுதலைச் செய்தால் எல்லாம் தலைகீழாகிவிடும். அதனால்

அம்முயற்சி தானே தோற்றுப் போயிற்று. புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் இதை மிகவும் கடிந்து பாடியுள்ளார் :

“வாட்டடங்கண் கற்றரையை
வாள்த்தடங்கண் கல்த்தரை என்றெழுதி முன்னைப்
பாட்டினிலே பெரும்பிழையைப்
பல்குவிப்பா னுக்குமணிப் பண்டிதர்கள்
சாட்டை கொடுத்தறிக்கைவிடத்
தாள்ஒன்றும் அற்றதுவோ ?”

(தமிழியக்கம் பா. 48)

பயிற்சி

செய்யுட் பாடத்தில் ஒரு பகுதியைத் தந்து யிரித்துள்ள-
வற்றை எங்ஙனம் சேர்த்தெழுதலாம் என்றும் சேர்த்துள்ள-
வற்றைப்பிரிப்பது எவ்வாறு என்றும் இருபது தொடர்களுக்
கேனும் பயிற்சி மேற்கொள்ளச் செய்யலாம்.

சந்தி-ஒற்றெழுத்து மிகலும் மிகாமையும்

தமிழில் இடர்ப்பாடானதும் முற்கூறிய சேர்த்தெழுது
வதுடன் தொடர்புடையதும் ஆகிய ஒன்று சந்தி எழுத்துப்
பற்றியதாகும். கற்றவர்க்கும்கூடச் சந்தியெழுத்து மிகுமா,
மிகாதா என்பது ஐயப்பாடு.

வந்து போனானா — வந்துப் போனானா ?

கட்டளைப்படி செய்தானா — கட்டளைப்படிச் செய்
தானா ?

அந்தப் பக்கமா ?—அந்த பக்கமா?

இவ்வாறு எத்தனையோ ஐயப்பாடுகள். பெரும்பகுதி
நல்ல நூல்களைப் படித்த பழக்கத்தினாலேதான் இவ்வை-
யங்கள் அகலும். மேலுள்ள எடுத்துக் காட்டுகளில் முதலில்
உள்ளவை முறையானவை.

இஃதென்ன சங்கடம்? சந்தி மிகவும் வேண்டாம்; அது பற்றிச் சிந்திக்கவும் வேண்டாம். “மதுரை பதிப்பு, தந்த கட்டில், கருணைகொலை, மரகிளை, வாழைபழம் என்று சந்தியின்றியே எழுதிவிடுவோம். துன்பம் தரும் இலக்கணம் நமக்கு எதற்கு? என்று சிலர் விட்டு விடுகிறார்கள்,

மஞ்சளார் அணை (மஞ்சளாற்று அணை), பெரியார் பாசனக் கால்வாய் (பெரியாற்றுப் பாசனக் கால்வாய்) என்று புணர்ச்சி இலக்கணத்தை அறவே ஒழித்து வருகிறார்கள்.

இவை எல்லாம் பொருந்துமா?

புணர்ச்சி வேறுபாடும் பொருள் வேறுபாடும்

சந்தி மிகுவதனாலும் சந்தி மிகாமையினாலும் பொருள் வேறுபடும் இடங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம். பிறகு தீங்களே கூறுங்கள், இவ்விலக்கணம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று.

வாய்ப்பாடு — முன்மாதிரி

வாய்ப்பாடு — பானையின் மேல்வாய்

கைபிடி—கையைப்பிடி.

கைப்பிடி — ஒரு கருவி

கருணை கொலை — கருணையே கொலை செய்யப் பட்டது.

கருணைக்கொலை—கருணையால் விளைந்த கொலை வேலை தேடு— ஏதேனும் வேலை கிடைக்குமா என்று தேடு

வேலைத் தேடு—வேல் என்ற கருவியைத் தேடு

கடலை சாப்பிட்டான்—கடலையைத் தின்றான்

கடலைச் சாப்பிட்டான்—சமுத்திரத்தைப் பருகினான்

பிட்டு தின்றான்—பிட்டு உணவைத் தின்றான்

பிட்டுத் தின்றான்—சிறிது சிறிதாகப் பிட்டுத்தின்றான்

தந்த கட்டில் - பிறர் தந்த கட்டில்
 தந்தக் கட்டில் - தந்தத்தாலான கட்டில்
 கை குட்டை—கை குட்டையாகவுளது
 கைக்குட்டை—சிறுதுண்டு
 மலர்கை—மலர்தல்
 மலர்க்கை—மலர் போன்ற கை
 தயிர் கடை—தயிரைக் கடை
 தயிர்க் கடை—தயிர் விற்கும் கடை
 மருந்து கடை—மருந்தைக் கடைதல்
 மருந்துக் கடை—மருந்து விற்கும் கடை
 கலை கழகம் கலைகின்ற கழகம்
 கலைக்கழகம்—கலையைக் கற்பிக்கும் கழகம்

அரசு போக்குவரத்து என்றால் அரசு மாற்றத்தைக் குறிக்கும்: அரசுப் போக்குவரத்து என்றால் அரசுக்கு உடைமையான போக்குவரத்து என்றாகும். வாழைபழம் என விட்டிசைப்பது சரியான பொருளைத் தரவில்லை.

மதுரையில் ஒரு கடையில் 'வெண்ணெய் கடை, எண்ணெய் கடை' என்ற விளம்பரம் காணப்பட்டது. 'கடைந் தால்தானே வெண்ணெய் கிடைக்கும்' என்று அடைப் பார்த்த நண்பர் கேட்டார். இவை ஏவல் வினை போல் உள்ளன. வெண்ணெய்க் கடை, எண்ணெய்க் கடை என்பனவே கடையைச் சுட்டும் எனக் கூறவேண்டுமா? பொருளை வேறுபடுத்தும் சந்தி இலக்கணத்தை நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே தவிரப் புறக்கணிக்க முடியாது. புதிய முறையில், நாம் இன்று பயன்படுத்தும் சொற்றொடர்களைக் கொண்டு, இவ்வினக்கணத்தை விளக்க வேண்டும்.

மதுரை பதிப்பு

மதுரையில் வெளியாகும் நாளிதழ்கள் சிலவற்றில்

மதுரைப் பதிப்பு என்று போடாமல் மதுரை பதிப்பு என்றே போடுகின்றனர். மதுரைக் கடை, மதுரைக் கொலை, மதுரைத் தமிழ் என்றால் மதுரையின் கண் உள்ள கடை மதுரையில் செய்யப்பட்ட கொலை, மதுரையின் வழங்கும் தமிழ் என்று பொருள்படும். அவைபோல மதுரைப்பதிப்பு என்றால்தான் மதுரையில் அச்சடிக்கும் பதிப்பாகும். மதுரை கடை-மதுரையைக் கடை; மதுரை கொலை—மதுரை கொலை செய்யப்பட்டது, ஒற்று நீக்கினால் இவ்வாறு தவறான பொருள்களுக்கு இடமாகும்.

மதுரை பதிப்பு என்றால் மதுரையைப் பதிப்பித்தல் நல்லதா? மதுரையையே போட்டுப் பதிப்பிப்பது நல்லதா? என்பதைப் பதிப்பவர்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

பழைய கால உதாரணங்கள்

புணர்ச்சி இலக்கணத்தில் மிகமிகப் பழமையான எட்டுக் காட்டுகளே உள்ளன, பனியத்துக் கொண்டான், மகத்துக்கை, பனாட்டு, நாடுரி, பொலந்தொடி போன்றவற்றுக்கு இலக்கணம் எழுதி எல்லோரும் படிப்பதைவிட, இன்று பயன்படுத்தும் தொடர்களுக்கு இலக்கணம் கண்டு படிப்பதே பயன்படும்.

சொற்புணர்ப்புகளில் பழையனவற்றையும் செய்யுளுள் மட்டுமே வருவனவற்றையும் சில அருஞ்சொற்களில் மட்டுமே காணப்படுவனவற்றையும் சிறப்பாகத் தமிழை எடுத்துப் படிக்கும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். பொதுவானவற்றை, அடிக்கடி வாழ்க்கை நடைமுறையில் வருவனவற்றை, பொருள் வேற்றுமை தருவனவற்றை அனைவரும் கற்பதே பயனளிக்கும்.

இயல்பு

பெரும்பாலும் புணர்ச்சி வேறுபாடின்றிச் சொற்கள்

தொடர்ந்து நிற்பதைக் காண்கிறோம். அவற்றை இயல்புப் புணர்ச்சி என்பர்.

பசு கரிது பால்வெளிது மழைவிழுந்தது
மண் கரைந்தது குவளைமலர் படித்த பையன்

தோன்றல், திரிதல், கெடுதல்

சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்கும் போது ஓரெழுத்துத் தோன்றதலும் ஒன்று மற்றொன்றாகத் திரிதலும் ஈற்றெழுத்துக் கெடுதலும் இவற்றுக்குள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாற்றங்கள் நிகழ்தலும் காணப்படும்.

பட்டு+துணி = பட்டுத்துணி—தோன்றல்

பால்+குடம் = பாற்குடம்—திரிதல்

மரம்+வேர் = மரவேர்—கெடுதல்

மரம்+குதிரை = மரக்குதிரை; ம் கெட்டது, க் தோன்றியது

பழமையும் புதுமையும்

அதோளிக் கொண்டான், இதோளிக் கொண்டான் போன்ற சுட்டு முதலாகிய சொற்கள் இன்று அறவே வழங்கவுமில்லை; விளங்கவுமில்லை.

பழமை + தோல் என்பது பழந்தோல் ஆகும்.

பழம் + தோல் என்பதும் பழந்தோல் ஆகும்.

ஆனால் இன்று பழந்தோல் என்றால் பழைய தோலையும் பழத்தோல் என்றால் பழத்தினது தோலையும் குறிக்க வழங்குகிறோம்.

மா + பழம் = மாம்பழம். மாப் பழம் என்றால் பெரிய பழம் என்றாகிவிடும். இந்நுட்பமான வேறுபாடுகள் காலப் போக்கில் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ளன. இவை இன்னும் இலக்கணத்தில் ஏறவில்லை.

சாரியைகள்

புணர்ச்சியின்போது சாரியைகள் ஒலிப்பை எளிமைப் படுத்தவும் இன்னோசை தரவும் வருகின்றன. தமிழை இனிய மொழியாக்கும் கருவிகளுள் சாரியையும் ஒன்று.

மரம்+இல் = மரமில் என வராது; மரத்தில் எனவரும். அத்து என்பது சாரியை.

மனம்+கண் = மனக்கண் என வராது; மனத்துக்கண் என வரும். 'அத்து' சாரியை.

படம்+கு = படக்கு என வராது; படத்திற்கு என வரும். அத்து, இன் சாரியைகள்.

எல்லாம்+ஐ = உம் எல்லாவற்றையும் (வற்று-சாரியை)
அவ்+ஐ = அவற்றை (வற்று-சாரியை)

பா என்பது பாட்டு, பா+ஆல் = பாவால், பாவினால், இன் சாரியை வந்தால் இனிமையாய் இருக்கிறது.

நா+கு நாவினுக்கு அரசன் என்றால் இனிமையாகவுள்ளது. இன் சாரியையை எடுத்துவிட்டு உகரச் சாரியையைச் சேர்த்தால் நாவுக்கரசன். ஓரளவு இஃதும் இனிமையாகவே உளது. சாரியையே இல்லாமல் நாக்கு அரசன் என்றால் நன்றாக இல்லை. காக்குள் புகுந்து என்றாமல் காவினுட் புகுந்து என்றால்தான் சோலைக்குள் புகும் உணர்வு ஏற்படுகிறது.

இங்ஙனம் சாரியைகள் தமிழ்ச் சொற்களை எளிமைப் படுத்துவதையும் இனிமைப் படுத்துவதையும் கண்டு கண்டு பழகி உணர வேண்டும்.

எல்லாம் வழக்கத்தில் இருப்பவைதான்

உடம்படுமெய்

நாம் பேசும் மொழிக்கும் எழுதும் மொழிக்கும் தான்

இலக்கணமே தவிர, இலக்கணம் கற்றுவிட்டு நாம் பேசுவதில்லை; எழுதுவதில்லை. முறையாகப் பல நூல்களைப் படிப்பவருக்கும் படித்த சான்றோர்களுடன் பழகுபவர்கட்கும் இலக்கணம் தானே வரும். ஆனால் நம்மிடையே உள்ள சிலர் சோம்பலினாலோ, அவர்கள் வேற்றுமொழிக் காரர்களாக இருப்பதனாலோ, தமிழ் மரபை அறியாத தனாலோ, வேண்டுமென்றோ தவறு செய்கிறார்கள். பிழைபடப் பேசவும் எழுதவும் செய்கிறார்கள். அப்பிழைகள் பிறரையும் தொற்றுநோய்போல் பற்றுகின்றன.

ஒருவருடைய இயல்புகளை அவருடன் பழகியே தெரிந்து கொள்கிறோம். அதுபோல் மொழியுடன் பழகப் பழக யாவும் நம் ஆழ்மனத்தில் தானே படிந்துவிடும்.

காலையாயிற்று	—	காலை ஆயிற்று
சூரியாள்	—	சூலி ஆள்
கையெழுத்து	—	கை எழுத்து
தெருவோரம்	—	தெரு ஓரம்
பூவரசு	—	பூ அரசு

ய், வ் என்ற இரண்டும் உயிரீறும் உயிர் முதலும் கூடும் போது உடம்படு மெய்யாக வரும் என்ற இலக்கணத்தைப் படித்துவிட்டா இச் சொற்களை ஆள்கிறோம்?

மெய்யும் உயிரும்

கடல் + அலை	=	கடலலை
ஆல் + இலை	=	ஆலிலை
வாள் + ஓடு	=	வாளோடு
பால் + ஆடை	=	பாலாடை

‘உடல் மேல் உயிர் வந்து ஒன்றுவது இயல்பே’ என்ற சூத்திரத்தைப் படித்துவிட்டா இவ்வாறு எழுதுகிறோம்;

பேசுகிறோம்? வாள் ஓடு என்று யாராவது பிரித்து ஒலிக்கின்
றார்களா?

குற்றியலுகரம் கெடுதல்

படிப்பில்லை — படிப்பு + இல்லை
கணக்கில்லை — கணக்கு + இல்லை
பதிப்பாசிரியர் — பதிப்பு + ஆசிரியர்
பொட்டிழந்தேன் — பொட்டு + இழந்தேன்
பற்றின்றி — பற்று + இன்றி

‘உயிர்வரின் உக்குறன் மெய்விட்டோடும்’ என்ற நூற்-
பாவைப் படிக்காதவரும் கணக்குவழக்கில்லை. பொட்டிழந்
தேன், பூவிழந்தேன், பற்றின் நிப் பாசமின்றி என்று தானே
பேசுகிறார்கள்? எப்படி அவர்களுக்கு அவைகள் தெரிந்தன?

ஒற்று இரட்டுதல்

கல் + இல் = கலில் என வரவேண்டும்; கல்லில் என்
கிறோம்.

மண் + இல் = மணில் என வரவேண்டும்; மண்ணில்
என்கிறோம்.

தண் + என = தணென என ஆகும்; தண்ணென என்
கிறோம்.

விண் + இல் = விணிலாகும்; விண்ணில் என்கிறோம்.

‘தனிக்குறில் முன்னொற்று உயிர்வரின் இரட்டும்’ என்ற
இலக்கணத்தைப் படித்தறியாமலே இவற்றைக் கையாள்
கிறோம் என்றால், அதற்குத் தொன்றுதொட்டு நாம் பழகி
வரும் மொழியுணர்ச்சிதானே காரணம்?

தாமே அஃமையும் சில சந்திகள்

படித்துத் தேறினான்
அடித்துப் பேசினான்

மங்கிப் போயிற்று
தங்கிச் சென்றான்
நொண்டித் திரிந்தான்

பெரும்பாலான வினையெச்சங்களில் இங்ஙனம் ஒற்
றெழுத்து மிகுகின்றன.

மரக் கிளை
குளக் கரை

மரம், குளம் என்ற மகர ஈற்றுச் சொற்களில் மகரம்
கெடும்போது மிகுகிறது.

இவையெல்லாம் இலக்கணம் படித்து வந்த விதிகளல்ல.
நாம் இங்ஙனம் பயன்படுத்துவதை இலக்கணிகள் விதி
களாக வகுத்துள்ளார்கள்.

வந்து போனான்
நொந்து கிடந்தான்

இவ்வாறு வரும் மென்றொடர்க் குற்றுகர வினையெச்
சங்கள் சந்தி மிகுவதில்லை.

படி பையா
சிரி குழந்தாய்
நினைத்தேன், வந்தாய் கண்ணா
கேட்டேன், தந்தாய் குமணா
வாழ்க தமிழ்
வாழிய பாரதம்
இரவு பகல்
தாய் சேய்
காய்கறி

இங்கெல்லாம் நாம் தன்னியல்பாகவே ஒற்றெழுத்து
மிகுந்து எழுதுவதில்லை.

ஒரு பெரும் பிழை

ஆடு குட்டி, ஆட்டுக்குட்டி.

ஆறுகால், ஆற்றுக்கால்

இவற்றிற்கிடையேயுள்ள பொருள் வேறுபாடு தெளிவு.

நாட்டுத் தலைவன்

ஆற்றுப் பாசனம்

காட்டரண்

சோற்றுப் பாணை

என்றுதான் வழங்குகிறோமே தவிர நாம் மாற்றி வழங்குவதில்லை. நாடு தலைவன் என்பதை நாடுதலைவன் என்றே சேர்த்தெழுதினால் போதாதோ என்று நாம் சேட்பதில்லை. நம்மையறியாமலேயே “சோற்றுப் பாணையை எலி உருட்டியது, என்கிறோம். நெடில் தொடர்க் குற்றியலுகரம், உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரங்களில் ட, ற என்று ஒற்றுக்கள் வருமொழியோடு புணரும் போது இரட்டிக்கும் என்ற இலக்கணவிதியைப் படிக்காமலே இவ்வழக்காறு நடைமுறையிலுள்ளது. ஆனால் குற்றியலுகரம் மொழியிறுதியில் அரைமாத்திரையாய்க் குறாகும் என்பதாற் போலும், சிலர் குற்றுகரச் சொற்களைத் தவறாக எழுதுகின்றனர்.

மஞ்சளார் — மஞ்சளாறு

கயத்தார் — கயத்தாறு

பெரியார் — பெரியாறு

சுருளியார் — சுருளியாறு

நம் செய்தி இதற்கள் முன்பகுதியிலுள்ளவாறே பேரட்டுப் பழகிவிட்டன. கயத்தாறு வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்மனைத் தூக்கிலேற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புமிக்க

இடமாகும். அவ்வூரில் கயத்தார் என்றே பெயர்ப்பலகைகள் இன்றும் தொங்குகின்றன. தமிழையும் இவ்வாறு பிழையாக்கித் தூக்கிலேற்றித் தொங்கவிடலாமா என்று கேட்க ஆளில்லை.

மனதிலா, மனத்திலா?

‘என் மனதில் பட்டது’ என்று எழுதுவது தவறு. ‘மனத்தில்’ என்றுதான் எழுதவேண்டும். திருவள்ளுவரே ‘மனத்துக்கண்’ என்று ஆள்வதால், நமக்கு அவரே வழிகாட்டி ஆவார். மனம் என்பது மனத்தை, மனதில் என்றாகுமே தவிர மனதை, மனதில் என்று ஆகவே ஆகாது.

நூல்களா ? நூற்களா ?

மிகப் பெரிய தமிழ்ப்புலவர்கள் கூட ‘நூற்களைப் பயில வேண்டும்’ என்று எழுதுகிறார்கள் செந்தமிழாக எழுதுகிறோம் என்ற நினைப்பில் நேரும் தவறு இது. நூல்கள், கால்கள், வேல்கள் என ஆகுமே தவிர நூல் கள்ளாக மாறி நூற்கள் ஆகவே ஆகாது. அதுபோலப் ‘பொருள்கள்’ எனலாமே தவிரப் ‘பொருட்கள்’ என்று எழுதக்கூடாது. ஆனால் நாள்கள் நாட்களாகி வெகுநாட்களாகி விட்டது. இப்போது நாள்கள் என்றால் பிழை போலத் தோன்றுகிறது.

இவை எல்லாம் ஒத்திசைத்தலால் மனிதன் தன்னை மறந்து செய்துவிடும் பிழைகள். நூற்சிறப்பு, நூற்கல்வி என்பன சரியானவை ; அதைப்போல நூற்கள் என்றது அவ்வொலிப் பழக்கத்தால் செய்துவிட்ட பிழை. பொருட்சிறப்பு, பொருட் பயன் என்பன முறையானவை. அதனால் பொருட்கள் என்ற ஒலிப்பும் ஏற்பட்டது தவறு. நாட்கள் என்றால் புதிய கள் என்று பொருள்படும்.

தவற்றுக்குமேல் தவறு

ஒரு தவறு மற்றொரு தவற்றுக்கு வழி செய்கிறது. மஞ்சளார் அணை, பெரியார் நீர்ப்பாசனத்திட்டம், சுருளியார் பாசனக் கால்வாய் என்று இவ்வாறு செய்தித் தாள்களில் தலைப்புச் செய்திகள் வெளிவருகின்றன.

மஞ்சளாற்று அணைத்திட்டம்
பெரியாற்று நீர்ப்பாசனத்திட்டம்
சுருளியாற்றுப் பாசனக் கால்வாய்

என்றுதான் வரவேண்டும். இயல்பான ஒன்றைச் சிலர் மாற்றி வழங்குவதால் 'தொற்றுநோய்' பரவுகிறது. இந்தத் தொற்று நோயை நாம் தடுத்தே ஆக வேண்டும். இல்லையென்றால் இது வேறுசில பிழைகளுக்கு வழி செய்யும். பிற்காலத்தில் 'பெரியார் நீர்ப்பாசனத் திட்டம்' என்ற பெயர்ப்பலகைகளைக் கண்ணுறும் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் 'இவை ஈ.வே.ரா. பெரியார் காலத்தில், அவரது நிதியுதவியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட திட்டமாதலால் தமிழக அரசால் பெரியார் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டன' என ஆய்வு முடிவெழுதிப் பட்டம் பெற்று விடுவார்.

பிழையைத் திருத்தும் போதே பிழை

சிலர் 'நான் செய்த தவறுக்கு வருந்துகிறேன்' என்று எழுதுகிறார்கள். அதுவே தவறு. 'நான் செய்த தவறுக்கு' என்றல்லவா எழுத வேண்டும்? தவறு செய்யும் போதே ஒரு தவறு! சிலர் பிழைதிருத்தம் என்று நூலில் ஏற்பட்ட எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழைகளைத் திருத்தி நூலின் இறுதியில் ஒரு பட்டியல் போடுகிறார்கள். அதிற் போய்ச் சிலர் 'பிழைத்திருத்தம்' என்று போடுகிறார்கள். பிழையைத்

திருத்துவது பிழைசிருத்தம்; பிழையாகிய திருத்தம் பிழைத் திருத்தம். நாம் செய்துள்ள திருத்தமும் பிழையென்பது பொருள். பிழை திருத்தத்திலேயே ஒரு பிழையா?

தமிழ் வாழ்க!

‘தமிழ் வாழ்க!’ என்றால் வாழ்ந்து விடாது ; தமிழ் வெல்க! ’ என்றால் வென்றுவிடாது! பிறிதொருமொழியை ‘ஒழிக’ என்றால் அஃது ஒழிந்துவிடாது. எனவே, தமிழ் வாழுமாறு நாம் வாழவேண்டும்.

பயிற்சி

தமிழ்ச் செய்தித்தாளின் ஒரு நாளிதழை எடுத்துக் கொண்டு, ஒற்றுவிட்ட இடங்களையும் வேண்டாத இடத்துப்போடப்பட்டுள்ள இடங்களையும் வேறு பிழையுள்ள இடங்களையும் எடுத்தெழுதச் செய்தல் வேண்டும். குறைந்தது பத்து எடுத்துக் காட்டுகளும் விளக்கமும் போம்.

வினா வங்கி

- 1) ஒற்றுமிகுதல், மிகாமையால் பொருள் வேறுபடுவதை நான்கு சான்றுகளால் விளக்குக.
- 2) இயல்பாகவே நாம் இலக்கண விதிப்படிதான் பேசுகிறோம், எழுதுகிறோம் என்பது எந்த அளவுக்குப் பொருந்தும்? நான்கு உதாரணங்கள் தருக.
- 3) நெடில், உயிர்த் தொடர்க் குற்றுகரங்களில் ட, ற மெய்கள் இரட்டிக்கும் இடங்கள் யாவை?
- 4) தவற்றுக்குமேல் தவறு எது?
- 5, பிழையைத் திருத்தும் போதே பிழை ஏற்படும் இடம் யாது?

புதிய நோக்கில்
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
மாணவர் பதிப்பு
விடை ரூபாய் பதினெட்டு

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இந்நூல் புதுமையானது. இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை வகைமை நோக்கில் எடுத்துக் காட்டுவது. தமிழ் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவது. தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்ய உதவுவது. . மாணவர்களும் மற்றும் அனைவரும் படிப்பதற்கு உகந்தது.

“One can come across many new points in each and every chapter. The book contains a wealth of information and deserves to be read not only by students of Tamil literature but by others as well”.

THE INDIAN EXPRESS
(27—3—82)

கிடைக்குமிடம் :

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
60. மேலக்கோபுரத் தெரு, மதுரை-625 001.